

REBELL

Rød Ungdoms blad Nummer 2 - 1993. Pris 15,-

Velkommen til EF 1994
500 000 snut venter på deg

Kamp mot EF

EF er no' svineri, det veit vi.

Dessverre holder det ikke bare å vite det, vi må gjøre noe også. Og som de aller fleste kanskje har registrert, nærmer det seg nå ei folkeavstemning om den Europeiske Union (eller fagforening, som Gro Harlem Brundtland kaller det). En del trur at denne folkeavstemninga allerede er vinni, men vi mener at en sånn tanke ikke er noe annet enn idioti.

Jo nærmere vi kommer EU-avstemninga, desto mer desperate kommer dem som vil ha oss inn til å bli. Siden det er disse folk som sitter med makta og penga i dette landet, bør vi også trappe opp kampen **mot** EU-medlemskap.

Skal vi vinne kampen, holder det ikke å være fornøyd med at flertallet av befolkninga allerede er EU-motstandere, målet vårt må være å få med oss **alle**.

Det er viktig at alle som er i mot økende arbeidsløshet, fagforeningsknusing, styrking av markedskreftene og imperialistisk undertrykking blir aktivt med i kampen mot EU og sosialdemokratenes reservemedlemskap EØS.

Medlemsskap i EØS kan vise seg å bli sosial-demokratenes utvei. Hvis vi ikke passer på å slåss mot både EØS og EU-medlemsskap kommer vi til å bli en del av EF-systemet uansett.

Arbeiderpartiet prøver å framstille EØS som alternativet til EU. Det er ikke riktig. Alternativet er å stå utafor EF-systemet. Alternativet er nasjonal styring.

Nå trur sjølsagt ikke vi at det norske borgerskapet er noe bedre enn EU-borgerskapet, men og vi må hele tiden slåss mot hele det internasjonale borgerskapet. En av måtene vi gjør dette på er ved å gjøre det vanskeligere for det å utbytte folk i Norge. Da blir det litt svakere., Og arbeidsfolk får litt bedre muligheter til å slåss.

EF-kampen handler om framtida. Vi er nødt til å slåss for en framtid der vi ikke er en forbundstat i Tyskland, fullstendig underlagt tysk imperialisme. Vi skal holde oss utenfor EU og EØS, og Norge skal i framtida være en sjølstendig nasjonalstat.

For å få til dette må vi føre kampen overalt, som organiserte motstandere, og vi må diskutere og spre propaganda på skolene, der vi jobber og der vi bor.

REBELL

Ansvarlig utgiver: Jo Ryste

Ansvarlig redaktør: Oscar Hasle Pedersen

Redaksjon: Kaia Storvik Hanssen, Maren Sæbø, Bothild Nordsletten, Ola Smith-Simonsen og Elling Borgersrud **Sats:** Redaksjonen **Lay-out og Ombrekk:** Rebell-artDesign **Repro og Trykk:** A.S/K.S Duplotrykk **Adresse:** Rebell, Gøteborggt. 8, 0566 Oslo (tlf: 22 37 73 50). **Abbonement:** 50,- pr. 4 nummer. Signerte artikler står for artikkelforfatters eget syn og trenger ikke være sammenfallende med Rød Ungdoms. Rød Ungdom er mot copyright under kapitalismen. Ettertrykk er derfor tillatt, men vi blir ikke lei oss om du skriver hvor det kommer ifra.

Hei, Sveis

Smågodt!

Neo vs. NGS

I siste nummer av "Rødt Press" som er avisen til SU, blir Ane Høyem intervjuet. Ane sitter i ledelsen for den nystartede elevorganisasjonen Neo. Et av hovedbudskapene er at "alle driter i hva NGS mener", med all respekt Ane. Er det noen som ikke driter i hva Neo mener? Ane forteller videre at det etter landsmøtet i NGS var det helvete. Hvilket år snakker du om Ane? Med disse spørsmålene vil Rebell ønske Neo lykke til med arbeidet, og Ane en ting til, har du forresten hørt om YES?

Ledelsen i NGS

Da vi gjerne vil slå en vits på NGS-ledelsens bekostning har lett med lys og lykte for å finne noe tåpelig de har gjort. Det har dessverre vist seg at NGS-ledelsen ikke har gjort noenting i det hele tatt. Vi må derfor beklage overfor leserene. Vi påtok oss en umulig oppgave. Men skulle allikevel noen ha hørt noe, ber vi dem ta kontakt med Rebell-redaksjonen. Det er garantert noe dumt, vi kan skrive om i neste nummer av Rebell.

Kirkeavtalen

Justisminister Grete Faremo har nylig inngått en avtale med kirken. Den innebærer at kirken skal kaste ut Kossovalbanerene som er i kirkeasyl. Til Andreas Aarflot vil vi si at Judas hadde i det minste vett til å kreve 30 sølvpenger.

Avlytting

25.11 ble det avslørt at AP og LO ledelsen i 25 år har avlyttet hele folkets hus. Etter dette vil vi anta at alle beskyldninger om at LO-ledelsen ikke lytter til grunnplanet vil forstumme. For dette er nå grundig bevist, og alle som mener noe annet er noen løgnere.

Splitt og hersk 1

Fra onde tunger har vi hørt påstander om at Carl I. Hagen er i ferd med å ødelegge Fremskrittspartiet. Rebell mener at disse menneskene bør holde kjeft. Enhver person med noen som helst form for gangsyn vet når det gjelder å holde kjeft. Vi synes Carl gjør en god jobb vi, og vil derfor sende en hilsen. Keep up the good work, Carl.

Splitt og hersk 2

Fra onde tunger har vi hørt påstander om at leder i FpU, Lars Erik Grønntun er i ferd med å ødelegge Fremskrittspartiet. Rebell mener at disse menneskene

bør holde kjeft. Enhver person med noen som helst form for gangsyn vet når det gjelder å holde kjeft. Vi synes Lars Erik gjør en god jobb vi, og vil derfor sende en hilsen. Keep up the good work Lars Erik.

Begrav Børre Knudsen

I VG 15.11 kunne lese at et Oslo-firma nå tilbyr forhåndsbestillinger av begravelser. Vi i Rebell-redaksjonen har knyttet dette sammen med kampen for retrospektiv abort. Derfor har vi bestilt begravelse for Børre Knudsen og samtlige medlemmer i regjeringen (da slapp vi dessverre opp for penger). Begravelsene vil finne sted 21.januar 1994 på vestre gravlund i Oslo. Vi mener at vi har tatt et verdifullt initiativ andre bør følge opp. Dette bør bli en folkebevegelse

En anelse rødt.

Rebellredaksjonens TV-spalte kan nå opplyse at det har startet et TV-program om Sosialistisk Ungdom (SU) på TV2. Programmet er kalt "En anelse rødt"

Blitz er fredet

Vi har i avisene kunnet lese at byrådet i Oslo har fredet Blitz. Det ryktes også at Blitz er i ferd med å skifte navn til "Hvilehjemmet - Fredly". Videre har vi mottatt informasjon om at regjeringen har tatt skritt for å få Blitzerne inn på listen over verdens truede dyrearter.

Dårlige tider

I disse ulvetider hvor gamlelandet går så dårlig økonomisk er det godt å se at vi fortsatt har råd til noe. Stakkars kronprinsesse Mærta har endelig fått råd til å flytte ut fra kummerlige forhold i familiens usle residens på skaugum. Hun har omsider fått tak i en søt liten leilighet i Professor Dahlsgt. 18 på Briskeby. Dette nye kryptet er på beskjedne 200 kvm. Og vil forhåpentlig vis gi Mærta det pusterommet hun trenger. Dessverre ligger leiligheten i toppetasjen, mer enn et steinkast fra fortuet, men fortvil ikke kamerater. Som VG sier det, Mærtas nære venn Per Gunnar Haugen bor ikke mer enn et steinkast unna. Per Gunnar har sikkert ingen andre venner så han er sikkert glad for besøk. Kanskje dere kan dyrke felles interesser, - hvem treffer Mærta flest ganger.

Velkommen til 500 000 snut v

“I did not join Europe to have free movement of terrorists, criminals, drugs, plant- and animal-diseases, and rabies and illegal immigrants.” Dette sitatet kommer fra Margareth Thatcher. Og det er ikke det eneste EF ikke vil ha på sitt område. Velkommen til Europa 1994. 500 000 snut venter på deg!

Ettersom EF foreløpig ikke har rett til å sysle med kontroll-politikk på egen hånd, har de oppretta en del samarbeid som ligger litt på siden av EF. Vi skal se på TREVI, EFs grunnpillars når de skal utforme sin politi-politikk.

HVEM ER FIENDEN?

TREVI er en forkortelse for “Terrorisme, Radicalisme, Extremisme et Violence International”. Navnet i seg sjøl får en til å stille en del spørsmålstegn ved hvem samfunnet egentlig skal beskyttes mot.

De aller fleste er mot terrorisme. Hvem som er terrorister og hvem som tilhører frigjøringsbevegelser hersker det langt større uenighet om. Men radikalisme, hva er det? Er det nazister, eller gærninger eller revolusjonære eller..? Ekstremister er heller ikke en spesielt konkret definisjon.

Ideen bak TREVI var å opprette et organ som skulle ta seg av spørsmål omkring terrorisme, den indre sikkerhet og den offentlige ro og orden. Seinere har TREVI blitt utvida, og i dag omfatter TREVI kontroll-politikk på mange flere plan, blant annet jobber de mye med flyktningspørsmålet.

TREVI -NÅR OG HVORFOR

I denne artikkelen skal vi først og fremst se på TREVI's opprinnelige oppgaver, og hva de betyr for folk flest i Norge. Dessuten er vi spesielt interessert i hva slags virkning TREVI kommer til å ha for dem som driver revolusjonært arbeid.

Det var den daværende britiske statsministeren som fremmet forslaget om å opprette et organ som TREVI på et ministerrådsmøte i 1975. Mye av bakgrunnen for forslaget var et ønske om mer forpliktende avtaler

med Irland for å styrke etterforskningen og kampen mot IRA (Irish Republican Army). På denne tida, da politiske attentater, palestinske frigjøringsbevegelser og bygeriljaer tok opp mye spalteplass i avisene, var det lett for britene å få gjennomslag for ideen sin.

EF og TREVI er formelt to forskjellige institusjoner, men de er svært nært knyttet opp til hverandre. TREVI sprang ut av EF, og har de samme tolv medlemslandene. Dessuten har TREVI til enhver tid nøyaktig samme formannskap som EF. For oss som ikke veit bedre, kan det se ut som en omgåelse av reglene; når vi ikke får vedtatt det vi vil på en noenlunde demokratisk måte innenfor EF, lager vi en ny organisasjon og gjør akkurat det vi vil. Uansett.

DEMOKRATI, HVA ER DET?

Etterhvert som EF-unionen ratifiseres og gjennomføres i EF, er det trolig at TREVI legges under EF-systemet, også formelt. Problemet nå er at TREVI er en intergovernmental gruppe som ikke kontrolleres av folkevalgte. De vedtaka som fattes er i stor grad hemmelige. Dette betyr at vanlige folk verken vet hva som skjer der eller har noen som helst mulighet til å forandre på det.

Selv om det bare er EF-landa som er medlemmer av TREVI, har organisasjonen en rekke utvida samarbeid med bl.a. Norge, Sverige, Østerrike, Canada og USA. TREVI samarbeider også med land som Thailand, Japan og Kina. Innholdet i disse forskjellige

avtalene kan vi dessverre ikke si noe om, da de ikke er åpne for alminnelige mennesker.

NORGE -EN AV GJENGEN

Norge er altså ikke medlem av TREVI, men vi har status som et såkalt likesinnet land (like-minded country). Dette innebærer blant annet at en delegasjon fra Norge får vite hva som skjer på TREVI's ministermøter. Disse møtene er TREVI's høyeste organ. Dessuten er norsk politi representert i en frittstående arbeidsgruppe som heter Police Working Group on Terrorism (PWGT). Denne gruppa sprang ut av TREVI, og har selvfølgelig en viss befattning med “moderorganisasjonen”.

STOREBROR SER DEG

En av metodene TREVI skal bruke for å opprettholde ro og orden i den kjempestaten EFs indre marked kommer til å bli, er identitetskort. I 1990 var identitetskort påbudt i 5 EF-land og frivillig i tre. Antageligvis kommer dette til å bli påbudt i hele EF. I lys av den moderne datautviklingen blir identitetskort et viktig overvåkingsmiddel.

I tillegg foreligger det planer om et felles databasert informasjonssystem, European Information System (EIS). Når vi ser på de områdene TREVI karakteriserer som viktig å jobbe med, blir det lite trolig at et slikt system vil begrense seg til opplysninger om kriminalitet. EIS skal inneholde informasjon om mistenkte, ettersøkte og domfelte personer. I tillegg skal

at du kan bli registrert uten at du selv aner noe om det, for ting det antas at du har vært med på.

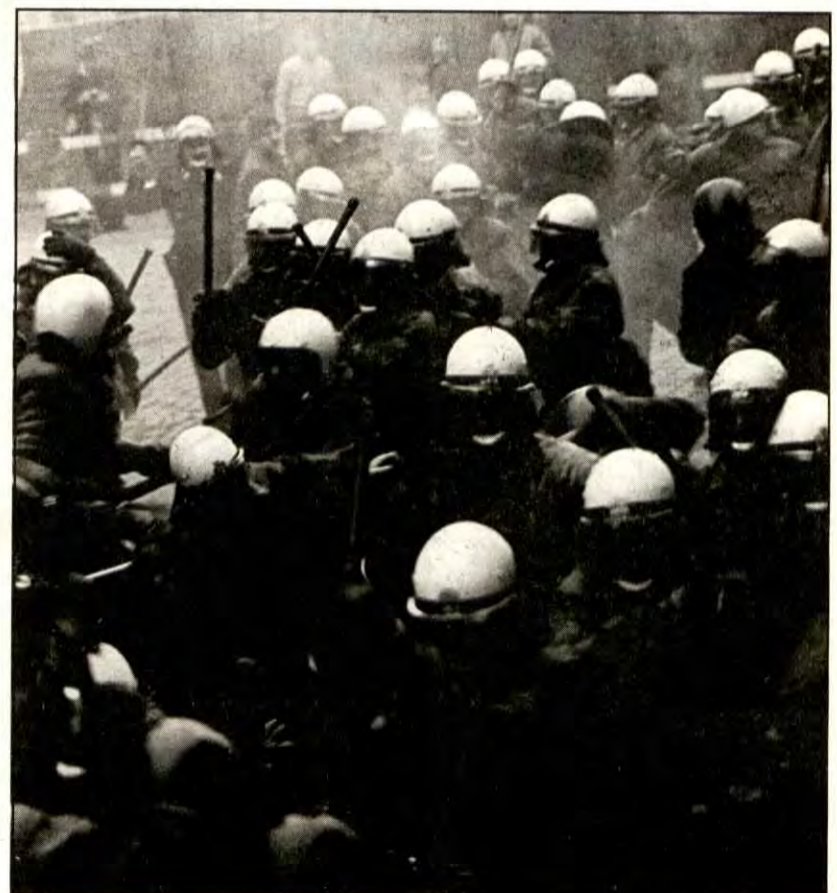
I tillegg overlates det i stor grad til de enkelte landa å følge sin egen datalovgivning. Flere EF-land har svært dårlig personvernlovgivning, og alt for mange vil kunne få tilgang på data om deg. Dette er en skremmende tanke. Selv i Norge, hvor vi har en relativt streng personvernlov, kommer ofte informasjonen på avveie og kan skape store problemer.

TREVI framstilles som et vanlig politi-samarbeide. I virkeligheten har organisasjonen utbygd et kontrollapparat for systemkritikk og sosiale uroligheter.

TREVI'S TERRORISTER

Bekjempelsen av Terrorisme var TREVI's første oppgave. Det er en egen arbeidsgruppe, TREVI 1, som jobber med dette. Arbeidsgruppen har lukkede seminarer om f.eks. sikring av flyplasser og oljeinstallasjoner. Andre temaer har vært “overvåking” og “uskadeliggjøring” av eksisterende og potensielle terroristorganisasjoner. Eksisterende terroristorganisasjoner er f.eks. IRA, PLO (Palestinian Liberation Organisation) og ETA (baskisk frigjøringsbevegelse).

Ikke alle ser på disse nasjonale frigjøringsgruppene som terrorister. Noen mener de er anti-imperialister som jobber for den sjølbestemmelsen de som egen nasjon har rett til. Men i media framstilles de stort sett som

Europa 1994 enter på DEG!

blødtørstige monstre, hvis hovedopp-gave er å drepe uskyldige sivile.

DU ER FIENDEN

Gruppen for potensielle terrorister er enda mer interessant. Den blir bare større og større, og omfatter nå alle politiske grupper vestlige industri-land anser som en trussel mot sine interesser. Den revolusjonære venstresida, husokkupanter, innvandrersorganisasjoner, solidaritetsorganisasjoner, politiske aktivister og miljøvernaktivister utgjør alle en stor terrorist-trussel mot EF.

Et eksempel på Europas rettfærdige og tapre kamp mot "terrorismen" var da fransk etterretningstjeneste sprengte Greenpeace-skipet Rainbow Warrior. Grunnen var at de ville hindre Greenpeaces aksjoner mot franske atomprøve sprengninger på New Zealand.

VI KOMMER OG TAR DEG!

TREVI 2 har som oppgave å sikre den offentlige ro og orden. Samarbeidsgruppa driver med siste nytt innen polititeknikk, planlegging og opplæring. De legger spesielt vekt på å avverge "forstyrrelser av den alminnelige ro og orden." Det jobbes mye med strategier og tekniske hjelpemidler for å bekjempe militante demonstranter og husokkupasjoner.

Politiet legger stor vekt på opprettholdelsen av ro og orden i sitt internasjonale samarbeid, ikke bare terrorisme bekjempelse. Her er et illustrerende sitat fra The European Times, mars 1990: "Imagine rent-a-crowd without boarders, a mob of professional protesters free to move around in Europe at the expense of anyone willing to pay."

Politiet tror altså at folk som demonstrerer når de blir urettferdig behandla, kommer til å bli en slags leiehær, som kan bestilles til hvor som helst for å lage faenskap.

POLITISK AKTIVE OG NARKOTIKASMUGLERE

Politiet vil ta det onde ved roten. Derfor bekjemper de husokkupanter og autonome politiske grupper med alle de midler de har. Dette har blitt tatt opp som eget tema i TREVI 2 arbeidsgruppa. Disse aktivitetene anses nå som grenseoverskridende forbrytelser på lik linje med terrorisme og narkotikasmugling.

KAIA STORVIK HANSEN

Bildet: Onkel politi har allerede rukket å uskadeliggjøre kveldens første "terrorist".

POLITIVOLD

"Politimannen bør i tje-nesten alltid vise seg rolig og behersket..."

....Han må ikke ved motstand eller fornærmelse la seg henrive til hissig-het. Uten en rolig opptreden vil han ikke kunne opprettholde sin autoritet og finne bistand og støtte hos den besindige del av befolkningen". Dette sitatet er hentet fra "Alminnelig instruks for rikets politimenn".

...DU SKAL VÆRE GREI OG SNILL
Norge skal bli et tryggere land å bo og leve i, sier vår ærverdige justisminis-

ter fru Faremo. Gatene skal fylles av lakksko, messingknapper og snille Bastianer. Onkel skal ut til folket. Hvis vi bare kan få litt mer penger til de nye vannkanonene våre? Jern-Willy væpna til tenna mot de livsfar-lige narkolangerne, ungdomsgjeng-ene og annet pakk.

STADIG NYE REKORDER

Mens Oslo politikammer avdeling høy kølle skreik etter kronasjer, mottok statsadvokaten og det særskilte etterforskningsorganet, som skal etterforske sine egne, stadig nye anmeldelser. I løpet av 1993s første ti måneder kom det inn 505 anmeldelser. Onkels tidligere rekord fra 1991

ligger på 503 og det er venta at det i år skal komme inn over 600. Flestepar-ten av anmeldelsene er "uforstand i tjenest en", men det forekommer stadig hyppigere at vold utført av tje-nestemann blir anmeldt. Litt under halv-parten av anmeldelsene stammer fra Oslo/Akershus.

"NÅ BLIR ALT BRA"

Gretes bisarre EF tilpassing har kosta både blod og tårer hittil i år. Det ser heller ikke ut til at det er noen større vilje til å snu denne strømmen. På spørsmål om Tony Askvolds skjebne etter et fatalt møte med en full tje-nestemann, svarte hun at nå var alt blitt bra for nå hadde man fått ett nytt

etterforskningsorgan. Dette nye etterforskningsorganet har hittil i år lagt tilside flere saker. Blant annet ble nedridningen av demonstranter foran Lido Go Go Bar i Februar og politi-skuddene i Vestby, der ei 4 år gammel jente ble lam fra livet og ned henlagt. Men i motsetning til 90,5% av sakene som blir anmeldt, førte medieomtalen til at disse to tilfellene i det minste ble etterforsa.

EUROPEISK STANDARD

For å gjøre Norge til et tryggere land skal vi inn i EF. Det norske politiet skal knyttes nærmere TREVI og eu-ropeisk politistandard.

Bildet: Politimester Bastian i aksjon.

Pamppekrig og splittelse i "elev"-rørsla

Faen, tenkte vi det ikke? Først får vi århundrets verste skolereform tredd nedover hue, så skal vi sitte og se på at det udukelige NGS splitter seg og får et sosialdemokratisk motstykke. NGS gjorde riktignok ikke en dritt, men hva er poenget med to organisasjoner som bare bruker tida på å slenge dritt mot hverandre? Hva skal vi gjørra med det? Du stiller spørsmålet, Rebell svarer!

HVA ER NGS?

Norges gymnasiastsamband, NGS, ble dannet i 1959. Dette skjedde ved at redaktørene for en del skoleaviser gikk sammen for å skape et felles organ for elevråd, gymnassamfunn og skoleaviser. Seinere, i 1964 ble organisasjonsstrukturen endra, blant annet ble elvrådene nå gjort til byggestenene i organisasjonen, og man begynte med såkalt kollektiv innmeldelse. Med åra utvikla et relativt upolitisk NGS seg til å bli en organisasjon prega av sterk fraksjonskamp, noe som har ført fram til det bruddet som skjedde i sommer (kilde: "Faktahefte om NGS")

TOPPSTYRT.

Skal man se på den kritikken som er rettet mot NGS for å være toppstyrt, så må man gjøre det mye i lys av

NGS sin organisasjonsstruktur. Og den første betenkeligheten ligger i at sentralstyret og fylkestyrene, som ikke er direkte valgt av elevene, styrer all informasjon som går ut til medlemmene.

HVA JOBBER NGS MED?

Blant de viktigste sakene som NGS har vedtatt å jobbe med i 1993, er skolering av elevråd, og ref -94. NGS har blant annet bestemt seg for å skolere elevrådene og styrke deres posisjon. Dette må sees som et forsøk på å flytte tyngdepunktet i organisasjonen nedover i systemet, som et svar på kritikken mot toppstyringa i NGS.

ER DET VIRKELIG DET DE VIL?

Er det vilje på sentralt hold til å avgi makt til fylkeslag og elevråd? Skal man anta noe utifra den organisasjonskulturen som NGS har innarbeidet, med bare noen få sentrale mennesker som styrer og veit hva som forgår, så kan det se ut til at det skal holde hardt for at NGS skal "lykkes" med dette. Selv om det virkelig finnes vilje til det.

REFORM -94

En annen viktig sak, er ref -94, som er NGS sin hovedsak for 1993. Her ønsker NGS først å fremst følge opp reformen ved å påse at den blir gjennomført på en minst mulig skadelig måte, og at det skal foreligge nok penger til å gjennomføre den. Videre har de også programfestet at de skal jobbe sterkt for informering og skolering om reformen, og da spesielt retta mot grasrotplan, altså skolene. Hvor mye av dette som blir gjort gjenstår det bare å se, men det er helt klart at splittelsen i sommer har ført til problemer, spesielt med informeringa. Hva det blir til med planene om skoleringsarbeidet og informasjonsmatriellet vites ikke i skrivende stund. Det eneste som er

sikkert, er at NGS har brukt sin posisjon som høringsinstans for kirke-, undervisnings- og forskningsdepartementet og levert sine krav til reformen.

BRUDDET.

På siste landsmøte i NGS greide den "radikale" fraksjonen å få igjennom nesten alle sine saker, bortsett fra leder og sentralstyre, hvor Unge Høire-fraksjonen fikk flertallet. Dette førte til at NGS-ledelsen blei splitta. Unge Høire-folka dreit stort sett i vedtaka fra landsmøtet, og kjørte sitt eget løp i steden. I tillegg brukte de moderate sitt lille flertall til å kreve flertallet i alle komiteene, og egne folk i alle de "tunge" politiske postene i NGS. Dette førte til at landsstyret (som består av fylkestyreprere-

sen-tantene) gikk sammen på tvers av politisk skillelinjer for å redde samlingsstyret i NGS. For å hindre dette, sørge NGS-lederen, Elin Hansen (Unge Høire-medlem), for å sende hjem en av landsstyreprerantene, slik at landsstyret blei vedtaksudyktig, og hu kunne oppløse landsmøtet. Men det Elin Hansen ikke hadde regna med var at de "radikale" skulle komme til å reagere slik de gjorde.

Pampene i den "radikale" fraksjonen blei naturlig nok ganske sure for det som skjedde, og i begynnelsen av august brøyt de ut av NGS for å starte sin egen organisasjon, som fikk det meget symbolske navnet Neo, Norsk elevorganisasjon. Begrunnelse for bruddet: De hadde fått nok av makt-

kampen i NGS, og synes at NGS bruker for mye tid på partipolitikk. Selv om dette var den direkte grunnen til bruddet, er det mye som tyder på at de "radikale" hadde planlagt det ei stund i forveien. Det tok nemlig bare et par uker før Neo hadde fått pengestøtte fra staten, og status som høringsinstans for kirke-, undervisnings- og forskningsdepartementet.

BLIR DET NOEN FORSKJELL?

Nei, for øyeblikket ser det IKKE ut til at det blir noen stor forskjell på Neo og NGS. Den største forskjellen på strukturen til NGS og Neo, ser ut til å bli at i Neo skal skolene representeres av elevrådslederne istedenfor spesielt valgte representanter.

HVORDAN SER NEO UT?

Neo består i dag av et interimstyre hvor det sitter 7 personer, 6 av dem har sitti i sentralstyret i NGS, og ca. 15 000 - 20 000 medlemmer, fordelt på ca. 50 skoler.

Interimstyret jobber stort sett med å få flere medlemmer og med å forbedre Elevtinget, hvor det skal bestemmes planer og politikk for Neo, og det skal velges sentralstyre og landsstyre.

POLITIKK OG MÅL.

Neo-ledelsen ønsker ikke at Neo skal jobbe med politikk, de vil ha en organisasjon som kan informere elevene om sine rettigheter og jobbe for at

Bildet: "Ho Elin", Elin Hansen, leder av NGS

skolene skal få større bevilgninger, og ellers mene minst mulig. De som sitter i interimstyret i Neo ønsker at det skal bli Norges største, beste og eneste elevorganisasjon.

De langsiktige måla til Neo-ledelsen er en god, gratis skole, flere skoleplasser og studieplasser, økt studiefinansiering og større elevinnflytelse på skolene.

REFORM-94

Neo kan ikke si verken ja eller nei til Reform-94 før elevtinget, men folka i interimstyret har gitt opp kampen, de vil bare jobbe for å få til små forbedringer og for å få mer penger til gjennomføringa. Forøvrig har både NGS, Neo og YLI fucka opp kampen mot Reform-94 ved å være for passive. YLI gjorde forsåvidt et hederlig forsøk for 1 1/2 år sia, men da det ikke funka ga de opp, og har siden nøydt seg med å mene det riktige.

HVA SKAL NEO GJØRE?

Det blir lagt opp til at Neo skal drive endel lobbyvirksomhet og være en slags pressgruppe overfor politikerne. Ellers skal ledelsen sende en del informasjon til medlemmene. Ledelsen i Neo sier også at de vil ha en aktiv elevmasse, men de har ingen planer for å få det til.

OD

Interimstyret i Neo mener at Operasjon Dagsverk er det eneste bra med

NGS, og oppfordrer medlemmene til å delta og arbeide for at OD blir frittstående.

Bortsett fra når det gjelder Operasjon Dagsverk ser Neo-ledelsen det som helt uaktuelt å samarbeide med NGS. Det kan de ikke gjøre før "NGS har blitt mer seriøse". Nå mener de at de ikke vil kunne tjene på det.

HVA NÅ?

Akkurat det; hva nå? Fra RU sin side ble det i sommer sendt ut ei pressemelding, og innholdet er følgende; ingen støtte til noen av de to organisasjonene, og NEO likner for mye på NGS.

Rød Ungdom mener at ingen av de to organisasjonene er noe særlig bedre enn den andre. Dette er bygd på synet om at; de begge er alt for toppstyrte, Neo er bare bygd på frustrasjon på topplanet, har en altfor stor tro på departement og politikere, og at fraværet av grunnplanaktivitene er for stort.

Videre er det også lagt vekt på at man mener at det er galt med to elevorganisasjoner. Dette bygger helt enkelt på det at to organisasjoner står svakere enn en, spesielt når de to kun bruker tida si på kjempe mot hverandre. Det er ikke kamp mellom to organisasjoner vi trenger nå, men derimot en kamp for å redde den videregående skolen.

HVORDAN FORHOLDE SEG TIL DEN SITUASJONEN?

Det kan kanskje høres teit ut, men det dreier seg om å organisere seg i disse organisasjonene, og kjempe for å drive fram viktige saker, og ikke minst en bedre elevorganisasjon.

HVORDAN?

Oppfordringa går på å sette igang jobbinga på grunnplanet. Det vil si:

Jobb for et mer aktivt elevråd, ei bedre skoleavis, ei styrka posisjon i forhold til administrasjonen blant annet gjennom driftstyret, og viktigst av alt; engasjer folk, stimuler til aktivitet, og driv aktivt informasjonsarbeide!

I forhold til organisasjonene, bør det jobbes for bedre organisasjons-demokrati, det vil blant annet si økt makt til elever og elvråd. Videre bør det jobbes for ei samling av de to organisasjo-

nene. En mulighet her er å opprette ei basisgruppe for den organisasjonen som din skole ikke er medlem av, og øve press for ei sammenslåing i begge organisasjonene.

Et annet punkt er Operasjon Dagsverk, OD. Det er viktig, for at OD fortsatt skal kunne være det er i dag, at de som går på skoler som er knytta til NEO, sørger at deres skole blir med på OD.

KJEMPI!

Dagskampen for utseendet og utforminga av den videregående skole, (og mot Ref -94) avhenger av at du engasjerer deg i de enkelte sakene, og fremmer disse. Det kan være snakk om papirpenger, kampen for at bedre innelima, og selvfølgelig kampen mot Ref -94, felles for dem alle er at de trenger deg (!), og at de aller best kan drives av en sterk og grunnplans-aktiv elevorganisasjon.

OLA SMITH-SIMONSEN & OSCAR H. PEDERSEN

Bildet: "Han OA", Olav Arvo Junttila, leder av interimstyret i Neo

EØS -

arbeiderpartiets livsforsikring

Arbeiderpartiet er storborgerskapets parti. Storborgerskapet er de i Norge som tjener mest på et norsk EF-medlemskap, derfor kjører AP et beinhardt løp for å få inn gamle-landet.

INGEN VI HA EF

Trass i enorm motstand både fra egne partifeller, andre partier og store folkebevegelser står Gros bataljon på. Om et år skal de ha folkeavstemning. Ola nordmann er, dessverre for det Kongelige Norske Arbeiderparti, mot EF. Men hva skjer dersom vi ikke blir medlem av EF-unionen? Idet lange løp vil det ikke spille så stor rolle. Ikke så lenge Norge er med i EØS-avtalen.

Ja, det finnes forskjeller I Nei-rørsla kjøres det beinhardt på

Husk: Quisling bodde også på Bygdøy

forskjeller mellom EF og EØS. Og det er riktig at det er noen forskjeller.

Som EØS-medlem har Norge ingen innflytelse på det som skjer i EF. Vi har imidlertid veto-rett på de nye tinga som skal inn i EØS. Men dersom vi skal si nei til noen av EFs forslag, må vi være enige med resten av EØS-landa. Reglene gjelder nemlig for alle eller ingen. Og EØS-landa har relativt få felles interesser. Derfor vil det oppstå et enormt press EØS-landa imellom, som det ikke vil bli lett

å stå imot. Om regjeringa er spesielt interessert i det, er også et spørsmål. De vil jo helst ha oss inn i EF så fort som mulig, så hvorfor skulle de sette tid og krefter inn på å beholde Norge særpreg ovenfor EF?

Fiske-distriks- og jordbrukspolitikk Andre ting som holdes utenom EØS avtalen, er deler av fiske- og landbrukspolitikken. Slik som det er i dag, har vi kontroll over relativt store deler av ressursene våre sjøl. Ved et EF-medlemskap vil dette

trolig bli fullstendig underlagt EF. Det spredte bosettingsmønsteret vi har i Norge i dag, er et resultat av distriktspolitikken vår. Den forsvinner allerede med EØS. Det er fordi vi ikke kan opprettholde subsidiene våre. Men ved et EF-medlemskap blir vi nødt til å forandre jordbrukspolitikken vår, og det vil føre til en fullstendig avfolkning av mange distrikter.

Dette er de viktigste forskjellene. Og de er ikke uvesentlige. Men de er en utrolig liten del av helheten.

B-MEDLEMSKAP?

EØS er å være medlem av EF uten å være det. B-medlemskap er et dårlig ord, for det er ikke dårligere enn EF. Men det er ikke noe bedre heller.

EØS-avtalen har bare et udiskutabelt fortrinn. Den kan sies opp. Det er ikke mulig å melde seg ut av EF. Men om fem år, når fri flyt-systemet har eksistert en evighet, hvordan blir det da? Kan Norge stenge grensene, sette opp toll-avgiftene og si til næringslivet: Beklager, men vi skal legge om til en annen stø kurs!

Det går selvfølgelig ikke an. Dersom EØS får virke lenge i Norge, vil forskjellen mellom et medlemskap i EF og EØS-avtalen være minimal.

Nasjonal styring eller EF og EØS Norge blir nødt til å velge mellom EF og EØS på den ene sida, og nasjonal styring på den andre. Det er viktig at alle EF-motstandere fortsetter kampen mot EF-unionen. Men dersom et nytt norsk nei til EF skal være en ekte seier, må Norge ut av EØS fortst mulig.

KAIA STORVIK

SOS-rasisme

-norske anti-rasisters eneste håp

De siste åra ha kampen mot rasisme vært prega av usammenhengende og "fagdelt" jobbing. På viktige områder av kampen har arbeidet også vært prega av ad hoc-organisering og eliteaksjoner. Antirasister har ikke samla seg for å sloss mot den voksende rasismen, men satt seg ned på hver sin tue for å administrere bort rasismen innenfor sitt lille spesialområde.

SPLITTA FRONTI

Aksjon Mot Organisert Rasisme (AMOR) har blokkert og konfrontert organiserte rasister fra å slippe til. AMOR finnes først og fremst i Oslo og tildels i Bergen, IS prøvde og bygge opp AMOR som en landsomfattende organisasjon, ganske idiotisk ettersom SOS-rasisme fantes fra før av (men det var vel etter direktiver fra London?).

Jobbinga har vært lite sammenhengende og "organisasjonen" AMOR

har i liten grad klart og fange opp aktive anti-rasister.

Antirasistisk Senter har i stor grad jobba med ting som er lite synlig for folk flest. De driver en krisetelefon for innvandrere, og de holder en del foredrag for klubber og andre. Mye av jobbinga deres har vært i forhold til departementer og myndigheter. De driver også noe forskningsarbeid for staten.

Norsk Organisasjon for Asylsøkere (NOAS) har i stor grad konsentrert seg om saker som angår asylsøkere direkte, også har de en styreformann som heter Albert Nordengen.

Tidligere i høst dukka det opp en organisasjon som kaller seg Organisasjon mot Offentlig Diskriminering, de har ikke akkurat hatt en stormende aktivitet, men jobber med saker hvor mørkhuda folk har blitt diskriminert eller trakassert av politi eller andre offentlige instanser.

Det er ikke det at det disse organisasjonene gjør er feil og jeg skal ikke gi meg inn på noen vurdering av hvilke organisasjoner jeg synes er mest nyttig eller viktigst. Det som jeg mener er vesentlig for den antirasistiske kampen framover, er at den blir ført som en helhetlig kamp, vi må samle kreftene hvis vi skal ha noen mulighet.

UT PÅ GATA

Det er også sånn at den antirasistiske kampen ikke kan føres fra et skrivebord eller fra et kontor den, må føres av folk, mange folk. Derfor må det være viktig å legge vekt på å trekke med seg folk.

Idag er SOS-rasisme den eneste organisasjonen som har forstått dette. Or-

Over: Nazistene er på frammarsj. Det er viktig at vi anti-rasister organiserer oss for å møte dem

ganisasjonen har i det siste vokst ganske kraftig og har i dag ca. 2000 medlemmer. Det er også sånn at SOS holder på å bli en yngre organisasjon, det vil si at et klart flertall av medlemmene er under 25 år

HVA ER SOS

Den seinere tida har den norske regjeringa kasta ut mange Kosova-albanere. Et av de argumentene de brukte i begynnelsen av utkastelsene var at Norge kunne ikke bare hjelpe Kosova-albanere, vi måtte hjelpe bosniere også. Så kom visumplikten for bosniere, som betyr at folk som er på flukt må kunne dokumentere at de er på flukt for å komme inn i landet. Dette er bare to grove utslag på den statlige rasismen den seinere tida.

Ved årsskiftet startet myndighetene utsendinga av Kosova-albanere, de første som blei sendt ut blei sendt fra

små plasser i landet, som de vanligvis gjør. Noen anstendige mennesker mente at dette kunne ikke fortsette, en gjeng med Kosova-albanere fikk asyl i en kirke, myndighetene turte ikke å gå inn å hente disse. Denne hendelsen førte til en voldsom media-interesse om kosova-albanersaken.

SLEIPT TRIKS

Mot slutten av november kom myndighetene med et sleipt triks, mange så på dette som et redning av Kosova-albanerne, det var det ikke. Myndighetene sa at alle Kosova-albanere skulle få behandlet en ny søknad om politisk asyl eller oppholdstillatelse hvis de kom ut av kirkene og gikk tilbake til asylmottakene først. Dette var ingen direkte seier men det var en viktig delseier. Det er tydelig at myndighetene følte seg pressa av at 600 Kosova-albanere satt i kirkeasyl. Myndighetene ble i hvertfall nødt til å foreta seg noe.

I begynnelsen var det bare et kirkeasyl, på slutten var det 112. En av grunnene til at det har blitt så mange er at SOS-rasisme raskt greip denne saken. De satte i gang et apparat, om enn litt slitent og gammalt, og fikk ganske raskt organisert flere kirkeasyl rundt om i landet. På de forskjellige stedene knytta disse folkla til seg ulike grupper antirasister, og jeg vil påstå at dette i stor grad ikke hadde vært mulig om ikke SOS-rasisme hadde eksistert.

Uten SOS hadde det nok dukka opp kirkeasyl her og der, men helt ujevnt og uten noen form for samordning. Dette mener jeg illustrerer hva SOS kan gjøre og som ingen andre antirasistiske "organisasjoner" i Norge kunne ha klart. Dette er ekstremt viktig i den antirasistiske kampen.

UNGDOM MOT RASISME

SOS har i den seinere tida også vært aktive med andre ting. I Haugesund har SOS starta opp Ungdom mot Rasisme som en offensiv mot den voksende organiserte rasismen i området. Dette har vært innmari vellykka og har ført til at en masse ungdommer har tatt ett aktivt antirasistisk standpunkt.

ETTER HARALDSHEIM

SOS-rasisme i Oslo har tatt initiativet til noen aksjoner den siste tida, en av dem mot nordiske invanderhatere på Haraldsheim. De fleste har vel hørt om hva som hendte der. I etterkant av denne demoen kom det antirasistiske miljøet i Oslo i et slags vakuum, mens antirasister i f.eks. Tromsø utnyttta situasjonen og verva godt over hundre nye medlemmer til SOS.

Kampen videre avhenger av deg!

EMIL

Over: Anti-rasistisk demonstrasjon i Sverige

Knus rasismen!

Grete Faremos secret service til tjeneste.

Helgen 12-14. november utspant det seg en forunderlig lek utenfor kirkeasylet i Baptistkirken i Oslo. Utenfor asylet ankom det fredag en blå Golf med to menn i. Etter en stund kom det en bil til, og tilslutt var det tre blå Golf'er utenfor kirken.

Etterhvert ble vaktene på kirkeasylet nysjerrig på alle de blå Golfene. Nå er det ikke sjelden med Golfer i Oslo, men tre like biler med folk som bare sitter og glør er uvanlig. Derfor gikk de for å ta bilnummerene. Når folka som satt i en av bilene så det, kom de ut og spurte hva vaktene gjorde, og hva de enn gjorde var det unødvendig. For de var politi

LATE PURK, ELLER....?

Jaha, tenkte vaktene. Som deretter tok bilnumrene og gikk inn i kirken og låste dørene godt etter seg, og forsterket vaktholdet resten av helgen. For de blå Golfene ble stående og stående. De brydde seg ikke om narkomane som tok skudd 10 meter unna, ikke om alle trafikkforseelsene

og heller ikke om et innbruddsforsøk i Østre frikirke. Det eneste de gjorde var å glo på kirkeasylet i Baptistkirken. Helt til de forsvant søndag kveld.

AVSLØRT.

Mandagen ble bilregistret oppringt, og de kunne avsløre at eierene av bilene var et bilutleiefirma som heter Møller-Skøyen. Møller-Skøyen kunne fortelle at den ene bilen var utleid til politiet, og de to andre til en Statoil-stasjon. Statoil-stasjonen kunne fortelle av bilene var utleid til x. Og da vi ringte politiet og spurte etter x kunne de fortelle at han jobbet i overvåkningen.

For oss virker det som om Sipo overvåket kirkeasylet.

IKKE INTERESSERT?

Etter at denne historien sto i "Vårt Land" har det vært veldig stille fra Sipo. Den eneste som sier noe er pressetalsmannen. Han kan fortelle at Sipo ikke er det minste interessert i asylsøkere! Vi for vår del synes det er litt tåpelig av Sipo og bruke opp skattebetalernes penger på noe de ikke er det minste interessert i. Vi etterlyser budsjettstyring.

JO RYSTE

Venstre: Nazivina (IQ-geriljaen) fra Djerv ute på bytur

DJERV

-rovdyr uten tenner

Djerv- nasjonalistene kaller de seg, den høyre-ekstremistiske organisasjonen som vokser fram i Trondheim. De påstår at de driver kampsport-trening og paintgun trening. Medlemmer som er tøffe nok til å stå fram - det har de ikke.

Djerv ble i Juni-utgaven av fascist-blekka Norsk Blad (ikke anbefalt lesning red.anm) intervjuet om sine aktiviteter. De forteller om kartlegging av sine motstandere, anti-rasister og folk de mener profitterer på innvandring.

MOT REGJERINGA

De spyttleikende medlemmene av gruppa hevder å ha funnet roten til alt vondt, masseinnvandring, og ser det derfor som en meget viktig oppgave å jobbe mot regjeringas flyktninge- og asylpolitikk. Rebell vil nok heller anbefale et samarbeid, men i følge de vandrende anaboler i gruppa er Faremo altfor liberal.

Djerv skryter av at de har litt over 50 betalende medlemmer. Det egentlige medlemstallet er strengt hemmeligholdt og befinner seg antageligvis langt under 50

PÅL SINE HØNER

Pål Kristiansen, tidligere listetopp for fedrelandspartiet i Sør-Trøndelag er mannen bak Djervs postkasse. Da Rebell i Trondheim kontaktet herr Kristiansen nektet han ethvert kjennskap til de unge håpefulle såkalte patriotene. "Jeg vet ikke hvorfor navnet mitt er knyttet til Djervs postkasse. Jeg trakk meg fra Fedrelandspartiet fordi jeg ikke likte å bli stempla som rasist, skulle jeg da være tilknyttet en

fascistisk ungdomsgruppe!?"

IKKE RASIST...?

Rebell fant det her på sin plass å hjelpe den gamle mannen, og minne han på at det var nettopp han som stod bak intervjuet med Djerv i Norsk Blad. "Jeg jobba litt som journalist for Norsk Blad og i den sammenheng intervjuet jeg ungdommen". - Og denne mannen gikk ut av fedrelandspartiet fordi han ikke ville kalles rasist!

Rebell så det som unødvendig å hjelpe mannens hukommelse ytterligere ved å minne han på Norsk Blads eksistensgrunnlag, rasisme, transsynthet og uvitenhet.

IDIOTER SØKER LIKESINNEDE

Videre påstår Kristiansen at Djerv ble nedlagt for et halvt år siden. Vår kjære Pål kan ikke forklare hvorfor Djerv fortsatt har en postkasse i hans navn eller hvordan de seinest i oktober annonserte etter nye medlemmer i Norsk Blads telefonavis.

DØGNFLUE

Sannsynligvis er Djerv nok en døgnflue-organisasjon uten de helt store massene i ryggen. Vår jobb er å holde dem der. Etter det vi har hørt behøver vi ikke akkurat slite ræva av oss med det første.

PIA

Alt stille på St

Alt er stille på St Hans torv en sommerdag midt i Juni. 18. mai skjøt politiet demonstranter her etter fire timers gateuro. Demonstrantene protesterte mot det de mente var forakt for folkets mening, den andre avstemminga om EF-union. Politimennene

har forklart at de skjøt i selvforsvar. Etter sammenstøtene ble 2 politimenn lettere skadet, 12 demonstranter lagt inn på sykehus med skuddskader

Bildet: Under kampene brukte politiet pistoler på lik linje med køller.

Hva slags mennesker er så livstruende overfor pansra politimenn med skjold og køller at politiet velger å skyte? I pressen kalles de BZere, autonome og bøller. Noen bruker ordet terrorister. Fortjener de et skudd mellom øra, eller har de noe å tilføye samfunnsdebatten?

Var det bare unge frustrerte voldsromantikere som kastet stein på politiet eller var det et dypere sosialt opprør med deltagelse fra flere aldersgrupper og politiske retninger. St. Hans Torv ligger på Nørrebro. I denne delen av byen har i årtier vært et sentrum for det grasrotspolitiske arbeidet i Danmark. Nørrebro er en bydel med lav sosial standard. I Folkets park spiller arbeidsløs ungdom Boccia med brostein og på kirkegården holder alkoholikerne drikkegilde.

"DEN BLODIGE TIRSDAGEN"

Det er høy arbeidsløshet og boligmangel. Boligmangelen førte til de mange "besettelsene" på 70 og 80 tallet og BZ-bevegelsen så dagens lys her på Nørrebro. I dag er det

fortsatt et par selvstyrte hus igjen, men de er legalisert.

Opptøyer og gateuro har lang tradisjon på Nørrebro. Men "Den blodige Tirsdagen" 18. Mai var første gang politiet besluttet å skyte rett inn i en menneskemengde. Dette er historien om politiskuddene på Nørrebro slik tre av demonstrantene opplevde det. Navnene er forandret.

"DETTE KAN VI IKKE FINNE OSS I"

"Ole" dro fra Ungdomshuset på Jagtvej og ned på Blågårdsplass for å få med seg valgresultatet. Om hvordan det hele startet sier han: "Det var flere hundre mennesker samlet på Blågårdsplass der det ble avholdt et Nei til Union arrangement. På en stor TV skjerm fulgte vi avstemmingen. I ti tida var det klart at her ville det bli et ja.

"Dette kan vi ikke finne oss i!", var det en som skreik. Vi var omtrent 300 mennesker, og vi begynte å gå mot Nørrebrogade. På veien passerte vi blant annet en lokal politistasjon. Noen ville smadre den men ble møtt av "nei" rop fra mengden. Ne-

de på Nørrebrogade ble det vellet to arbeidsbiler, og begynte å bygge barrikader.

Nørrebro EF fri zone ble proklamert. Stemninga var høy men vi venta at politiet ville komme og ødelegge det hele. Vi stod og ventet mens vi bygget mer barrikader, flere biler ble velte. Politiet kom etter en halv time, og stilte seg opp på Dronning Louises bro, broa nederst i Nørrebrogade som "skiller" Nørrebro fra sentrum av København.

DET BYGGES BARRIKADER

Bak barrikadene hadde det etterhvert samlet seg 700 mennesker. Folk kom ut fra vertshusene og leilighetene. Det kom til en kort konfrontasjon mellom politi og demonstranter. Ca 23.15 begynte politiet å skyte gass. Noen demonstranter løp opp Fjælledvei.

I Nørrebrogade avfyrte politiet mere gass. Det var antydninger til panikk i demonstrasjonen, og folk løp oppover Nørrebrogade. På veien smadres det banker. Mesteparten av demonstrasjonen trekker seg opp mot St.

Hans Torv. Der bygges det barrikader og noen river opp brostein."

Store deler av Nørrebrogade var full av folk. Når politiet forsøkte å rydde gata kom det til kraftige sammenstøt og det eneste politiet egentlig oppnådde med offensiven var å spre urolighetene ut i sidegatene. Politiet avfyrer mer gass og arresterer en ung mann, den første i kveld. Etter en liten stund er Nørrebrogade ryddet.

I SNUT MOT 150

"Kim" var av de som ble dyttet tilbake mot Blågårdsplass. "Jeg ble tvunget tilbake til Blågårdsplass. Politiet avfyrte mye gass. Det var mange vanlige folk og barn i demonstrasjonen. På St. Hans torv ble det skutt. Folk forsøkte å vaske tåregassen ut av øya med vann, noe som bare gjorde det hele verre.

Vann tiltrekker seg nemlig tåregass. Gassen politiet brukte gikk også på hud og i klær. Folk klødde og nøys. I Elmegade gikk vi inn i en kiosk og spurte om vi kunne få litt melk, kalk hjelper mot gass. Kiosk

eieren ba oss ta så mye vi ville ha og hjalp oss med å bære ut all melken. Utafor delte vi ut kartongene og etter hvert rant det små elver av melk i rennesteinen.

Jeg traff en ung politimann som hadde tatt av seg gassmaska si og var fulstendig blind av all tåregassen. Han ville løpe ned mot demonstrasjonen på St. Hans torv, men der var det 350 rasende demonstranter.

Han var aleine og vimsa rundt som om han hadde mista brillene sine så jeg helte en liter melk over ham og putta ham inn et portrom. Jeg ba han sitte der helt rolig. Jeg kunne jo ikke bare la han forsvinne ned til demonstrasjonen. En politimann mot 350 rasende demonstranter var ingen god ide.

"SJAKKET"

Alt var veldig kaotisk med små kamper her og der. Det var mange fra Hip-Hop miljøet og andre som ikke pleide å demonstrere. Ved "Sjakk"-et hus for gatebarn -holdt kampene på utover natta.

Det var ganske seint og situasjonen hadde roet seg ned andre steder på Nørrebro. Politiet virka ganske slitne og de var en stund på vei bakover. Det var ca 12 steinkastende ungdommer mot 25 politimenn. Alle kastet stein den kvelden. Så kom det tre busser med "Uroer" og demonstrantene flykta. "

"Kim" dro til ungdomshuset i Jagtvej. Klokka var nærmere tre på natta og urolighetene som hadde startet 4 timer tidligere begynte å dabbe av. St. Hans torv 24.00. "Ole" har akkurat kommet. Situasjonen på torvet var spent og man ventet på politiets neste trekk.

SKUDDENE

"På St. Hans torv var det barrikader og bål. Noen brøyt opp brostein. Politiet rykket inn fra to sider. Demonstrantene følte seg presset og kasta stein. En demonstrant fikk tak i et gass-gevær og skjøt mot politiet. Handlingen var mer symbolsk enn lur. Politiet hadde gassmasker på, og det gjorde dem bare mer aggressive å få en av sine egne gassgranater i trynet.

Hans torv...

Store deler av menneskemengden løp fram og tilbake mot politiet og kastet stein. Politiet begynte å skyte varselskudd uten særlig hell. To ganger uka før hadde politiet også avfyrt varselskudd under et sammenstøt mellom rasister og innvandrere støtta av danske antirasister på Nørrebro. Heller ikke i kveld ville vel politiet skyte rett mot oss. Mengden var sinna men trakk seg litt tilbake ved lyden av skudd.

Det kom som et sjokk for mange da flere segna om tydelig skutt av politiet. Det gikk en stund så avfyrt politiet neste salve. Flere demonstranter falt om men mange fortsatte å kaste stein. Politiet prøvde å rense torvet og skjøt en gang til. Enda flere falt om, truffet i beina og magen.

STEINKASTENDE POLITI

Politiet erklærte unntakstilstand og sykebilene slapp ikke til. De såra blei bært inn på en kafe. Etterhvert ble de kjørt til sjukehuset av privatbiler. Etter å ha skutt noen ganger begynte Uropatruljen i sivil å kaste stein tilbake i håp om å få resten av oss bort.

Bilder og video opptak bekrefter det "Ole" forteller om det som skjedde på St Hans torv den kvelden. Et stort pressekorps fra både inn og utland festet både skudd og politiets steinkasting til filmen. Allikevel mener man å ikke finne tilstrekkelig bevis på at politiet opptrådte uaktsomt. Ca en halv time etter de siste skuddene oppløste mengden på St Hans torv seg.

"METTE"

"Mette" ble skutt to ganger i beinet på St Hans Torv natten til den 19. mai. Hun var tilstede ved arrangementet på Blågårdsplass. Deretter fulgte hun med mengden av folk som gikk nedover mot Nørrebrogade etter valgresultatet, men hun stoppet for å vente på noen som skulle kjøpe øl.

"Mette": Vi gikk tilbake til Blågårdsplass for å drikke. Det ble avfyrt mye tåregass så vi gikk til et vertshus i Stengade for å komme unna gassen. Der ble vi en stund mens kampene raste rundt Nørrebrogade.

Rundt midnatt gikk jeg til St. Hans torv for å hente sykkel min. Der var det harde kamper, og folk kastet brostein. Jeg stod og så på det som skjedde da politiet begynte å skyte. Skuddene ble senere unnskyldt med

at det lå hardt skada politimenn mellom politiet og demonstrantene, det lå ingen der når de første skuddene falt.

KAFEENE VAR SYKEHUS

Jeg ble truffet to ganger i beinet og ble støttet inn i en kafe. Kafeen var full av andre sårede. Det lå folk på bordene og biljard-bordet. Det var blod overalt. Ettersom politiet hadde erklært unntakstilstand kom ikke sykebilene til. Noen forsøkte å få privatbiler og taxier til å kjøre skadde til sykehuset. Det var ikke lett å få tak i biler ettersom man måtte forbi politiet. En person ble slått ned av URO patruljen da han forsøkte å få tak i en taxi. De som var hardest skada blei henta først.

Jeg ble liggende til sist. En venn bar meg ut og stoppet en privatbil. Jeg ble kjørt til sykehuset. Neste dag kom politiet og anholdt oss på sykehuset. De ville sikte oss etter terrorparagrafen og holde oss ansvarlig for opptøyene noe man kan få livstid for. Etterhvert gikk siktelsen over til grovt hærverk og forstyrrelse av gateorden.

MINST 20 SÅRET

"Mette" var heldig. Hun ble skrevet ut av sykehuset etter fire dager. Hvor

mange som fikk skuddskader er man ikke sikre på ettersom mange av dem som ble lettere skadet valgte å ikke dra på sykehuset fordi de var redde for å bli arrestert.

En av Danmarks største aviser, Ekstra-bladet, mener det var 19 sårede. I tillegg kommer alle de som fikk vådeskader. En fikk en varm gassgranat rett i benet og andre var rammet av stein. Av Skuddskadene var det blant annet en som ble skutt i ryggen, to skutt i maven og en skutt i kjeven. Flere av kulene har vært milimeter fra hovedpulsårer og andre vitale deler. Det er bare flaks som forhindret politiet fra å bli drapsmenn den kvelden.

STATEN FORSVARER SKUDDENE

Skuddene vakte stor oppsikt i Danmark såvel som resten av Europa. Det danske statsapparatet har stilt seg støttende bak politiet og har i stedet for å kreve gransking av politiets oppførsel, kriminalisert de autonome miljøene i København og holdt dem ansvarlig for sin egen ulykke.

Trakkaseringen fra politiet har heller ikke gitt seg etter unionsslaget. Folk som ser ut til å tilhøre det politiske undergrunnsmiljøet blir

stoppet på gata og avkrevd legitimasjon og noen ganger også kroppsvisitering på vei til demonstrasjoner og konserter. Razziaer er blitt hyppigere og politi-aspiranter trener anti-terror i fristaten Christiania. Den politiske overvåkinga er total med surr i telefonen og politi i sivil luskende rundt.

VI VIL FORTSATT PROTESTERE

På spørsmål om hvordan natta til 19. mai og de påfølgende to netter med mindre uro virka på demonstrantene svarer "Mette": "Kampene 18. mai og hetsen etterpå har spleisa miljøet. Når man opplever så hardt press utenifra er det naturlig med bedre samhold. Det har kommet til endel nye folk også. Statsterroren har virka mot sin hensikt, folk radikaliseres. Det nytter ikke å skremme folk fra å protestere. Vi er ikke blitt reddere for å gå i demonstrasjoner men har mer å være sinna for"

IKKE NOE POLITISK ETTERSPILL

Det store politiske etterspillet har latt seg vente på. Politikerne var ikke seine om å forsvare politiets oppførsel overfor utenlandsk presse som var tilstede under EF avstemminga. Politiet har bedt om flere midler for å holde "bøllene" i sjakk og ønsker også et forbud mot

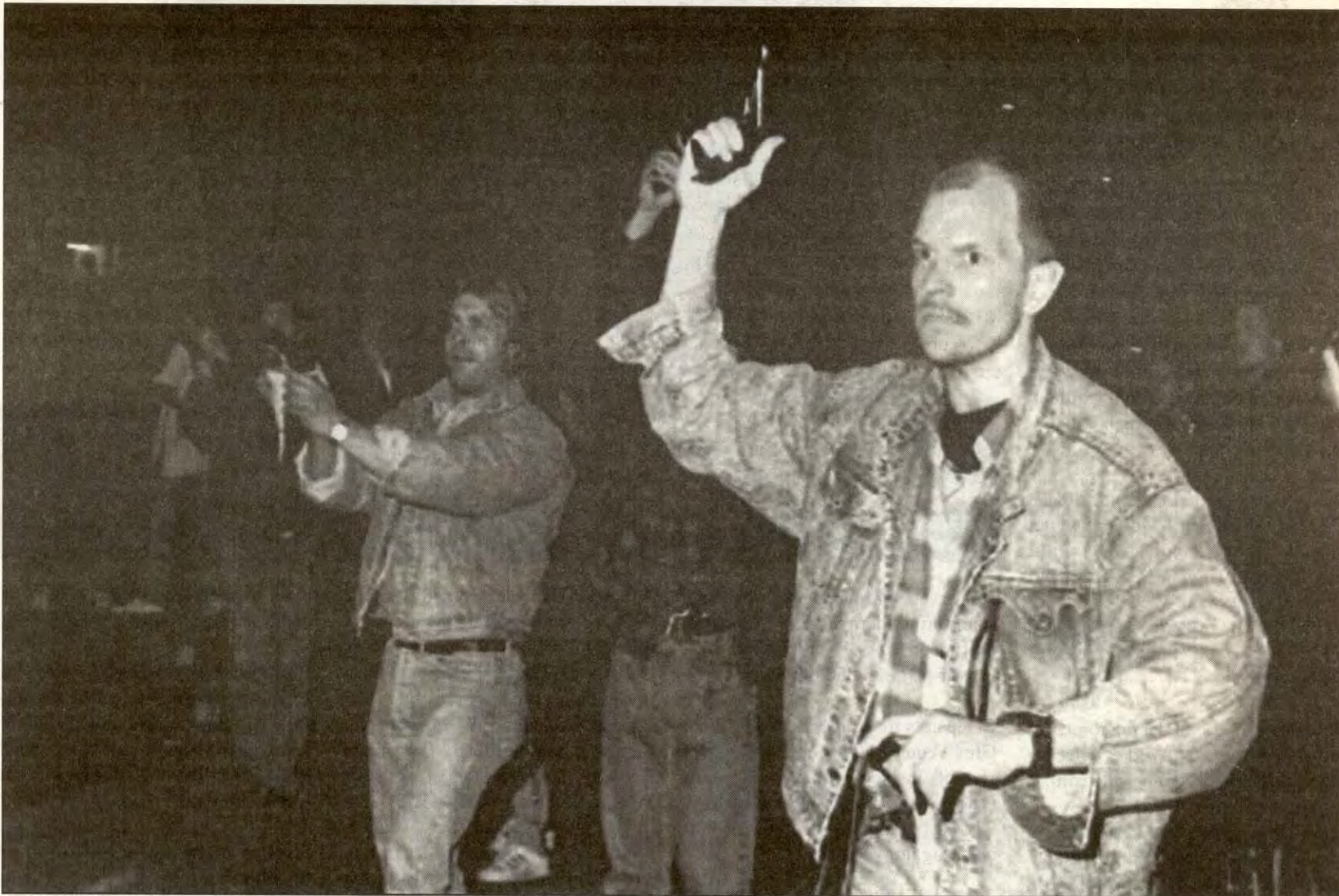
maskering i demonstrasjoner så det er lettere å peke ut "voldsromantikere og bakmenn".

Det er beordra en "uavhengig" granskningskommisjon for å finne ut om politiet virkelig var i en livstruende situasjon. I en såkalt uavhengig kommisjon sitter folk som ikke er fra politiet. Lite hjelper dette når kommisjonen er underordna politimesteren i København. Kommisjonen ventes å gjøre en reint symbolsk jobb for bare å understreke det politiet tidligere har sagt om saken. Men uansett hvor hardt politi og politikere forsøker å glemme vil noen huske hva som skjedde natt til 19. mai på Nørrebro.

"Å se andre mennesker falle om, rammet av prosjektiler. Se deres ansikter og oppleve et politi som fullstendig har mistet overblikket og reagerer deretter. Det er spor som alltid vil henge igjen hos dem som har opplevd det. Det vil sitte på sjelen som et evig minne om den dag Danmark kom med i unionen." - månedssavisa Effekt, Ungdomshuset.

Alt stille på St Hans torv?

MAREN SÆBØ

Bildet: Under kampene var det URO-patruljene som avfyrt de fleste skuddene. Det bør nevnes at den norske uro-patruljen er bygd opp etter mønster av de danske.

HVORDAN BLEI

I millioner av år har havet slått mot verdens vakreste kyst; noen få gudegitte sommermåner kjærtegnende som den mykeste morshånd, langt oftere med hård farshånd.

I tusenvis av år har vi som satte bo langs denne kysten hatt valget mellom å seile eller dø. Ofte ble det døden uansett ferdigheter.

“Vaar ære og vaar makt, har de hvite seil oss bragt.”

Hvem har høstet ære og hvem har høstet makt?

- Sjøfolkene; som i store seler av vår skipsfarthistorie har vært billig arbeidskraft i en ofte livsfarlig næringsvei?

-Rederne ; som i store deler av vår skipsfartshistorie hat håvet inn voldsomme verdier, betalt minimalt til fellesskapet og hatt et personlig forbruk uten like i vårt land?

Det heter så smukt “Norge, Norge, hytter og huse og ingen borge.” En annen historisk devise er at vårt land har vært forskånet for adel. Roten til alt ondt

La meg ta deg med på en tur tilbake i tiden. Tilbake til slutten av det attende århundre og begynnelsen til det nittende. Utgangspunktet er patriarkene Herman Wedel-Jarlsberg (1779-1840), Severin Løvenskiold (1777-1856) og Thorvald Meyer (1818-1909)

Plasshensyn gjør at det må foretas et utvalg. Vi satser på Wedel-Jarlsberg etterkommere og hopper litt fritt.

Grev Hermann overtok som eldste sønn og fideikommisær grevskapet Jarlsberg i Vestfold etter sin far, og ble gift med statsminister Peder Ankers eneste barn, datteren Karen.

Hun arvet Nordmarksgodset og Bogstad, foruten jernverkene i Hakadal, Bærum og Moss. Det tilhørende godset var på cirka 550 000 dekar.

Ekteparets tre sønner delte godsene. Grev Peder (1809-93) overtok grevskapet Jarlsberg, baron Herman (1818-88), mens baron Harald (1811-97) fikk Nordmarksgodset på 450 000 dekar og jernverkene.

Sønnesønn av grev Peder Wedel-Jarlsberg var hoffsjef Peder Wedel-

Jarlsberg. Han var gift med Hermine Egeberg, som var datter av grosserer og skogeier Einar Westye Egeberg. Deres sønn var stamhusbesitter Gustav Wilhelm Wedel Jarlsberg.

Bror av skogeier E.W Egeberg var kabinettsskammerherre Ferdinand Egeberg, som var far til godseier Westye Egeberg (1877-1955), gift med Ninni Wedel-Jarlsberg. Hun var sønneatter av baron Hermann Wedel-Jarlsberg. Blant Westye og Ninni Egebergs døtre var Lucy Egeberg, første gang gift med skips-

reder Anton Fredrik Klaveness og andre gang med skipsreder Leif Høeg.

Bror av Hermann Wedel-Jarlsberg på Bogstad var godseier Carl Wedel-Jarlsberg på Atlungstad ved Hamar. Hans datter Anna var gift med oberst Ebbe Astrup, som første gang var gift med Cecilie Fearnley.

Sønn av Ebbe og Anna Astrup er direktør Hans Astrup, gift med Ragnhild Werring, datter av skipsreder Nils

Werring, født Wilhelmsen. Ders sønn er skipsreder Niels Werring jr. Overhoffmesterinnens onkel var skipsreder Wilhelm Wilhelmsen, hvis barnebarn er skipsreder i rederiet Wilh. Wilhelmsen, Morten Wilhelm Wilhelmsen, og Helen Wilhelmsen, som var gift med godseier på Borrestad gård i Skåne, Jacob Løvenskiold (født 1944).

Far til Jacob Løvenskiold er godseier på Fossum ved Skien, Herman Løvenskiold, gift med grevinne Catharina de La Gardie. Deres eldste sønn er Hermann Løvenskiold (født 1942), gift med Borghild Helene Anker Rasch, som arvet mye av slekten Ankers skoggods ved Halden.

Sønn av Ebbe Astrup go Cecilie Fearnley var skipsreder Nils H. Astrup, gift med Hedly Stang (1904-78). Deres sønn er skipsreder i Fearnley & Eger, Niels Jørgen Astrup. Cecilie Fearnley var søster av skipsreder Thomas Fearnley og godseier på Ås i Nittedal, Nils Fearnley, som ble gift med Ingeborg Heiberg, datter av konsul Axel Heiberg og Ragnhild Meyer. Ragnhild var datter av av Thorvald Meyer.

Datter av godseier Nils Fearnley er Wanda Fearnley, gift med fabrikkier Johan H. Andresen (1888-1953). Deres sønn er fabrikkier Johan H. Andresen i Tidemann-gruppen. Dag og A.F Klaveness er brorsønner av sogneprest Thorvald Klaveness, hvis barnebarn er skipsreder Thorvald, Kristen og Wilhelm Kaveness.

En annen datter av konsul Axel Heiberg var overhoffmesterinne Emma Heiberg, gift med godseier Ole Andreas Stang. Ders sønn var fabrikk- og godseier på Maarud i Hedmark, Thomas Stang, gift første gang med Agnes Schweigaard, og andre gang med skuespillerinne Wenche Foss. Fetter av A.F. Klaveness er skipsreder Tor Klaveness, gift med Marie Mustad. Hun er datter av fabrikkier Halfdan Mustad, hvis far, fabrikkier Hans Mustad (1837-1918) grunnla denne familiens formue.

REDERNERNE

RIKE

Søster av Marie Mustad er Henriette Mustad, gift med skipsreder Thomas Fredrik Olsen, hvis sønner er skipsreder Fred. Olsen og skipsreder Thomas Olsen.

Bror av Thomas Fredrik Olsen var skipdreder Rudolf Olsen, hvis datter er riksmålsforkjemperen skipsreder Sophie Helene Olsen, første gang gift med medeier i Schibstedgruppen Henrik Jørgen Huitfeldt, og andre gang med skuespilleren Knut Wigert.

KONGENE PÅ HAUGEN

Blir du sliten? Trøst deg med at dette bare er en liten del.

Tror du fortsatt på at vi ikke har hatt adellignende tilstander?

Hva med våre hytter og hus? Har vi manglet rikdom nok til å bygge borger?

For ikke å gjøre det mye mer komplisert, skal jeg konsentrere meg om to familiegrener videre: Astrup/Fearnley og Olsen.

Da Nils Astrup døde i 1972, var dette noen av de rikdommene han etterlot til sine fire sønner:

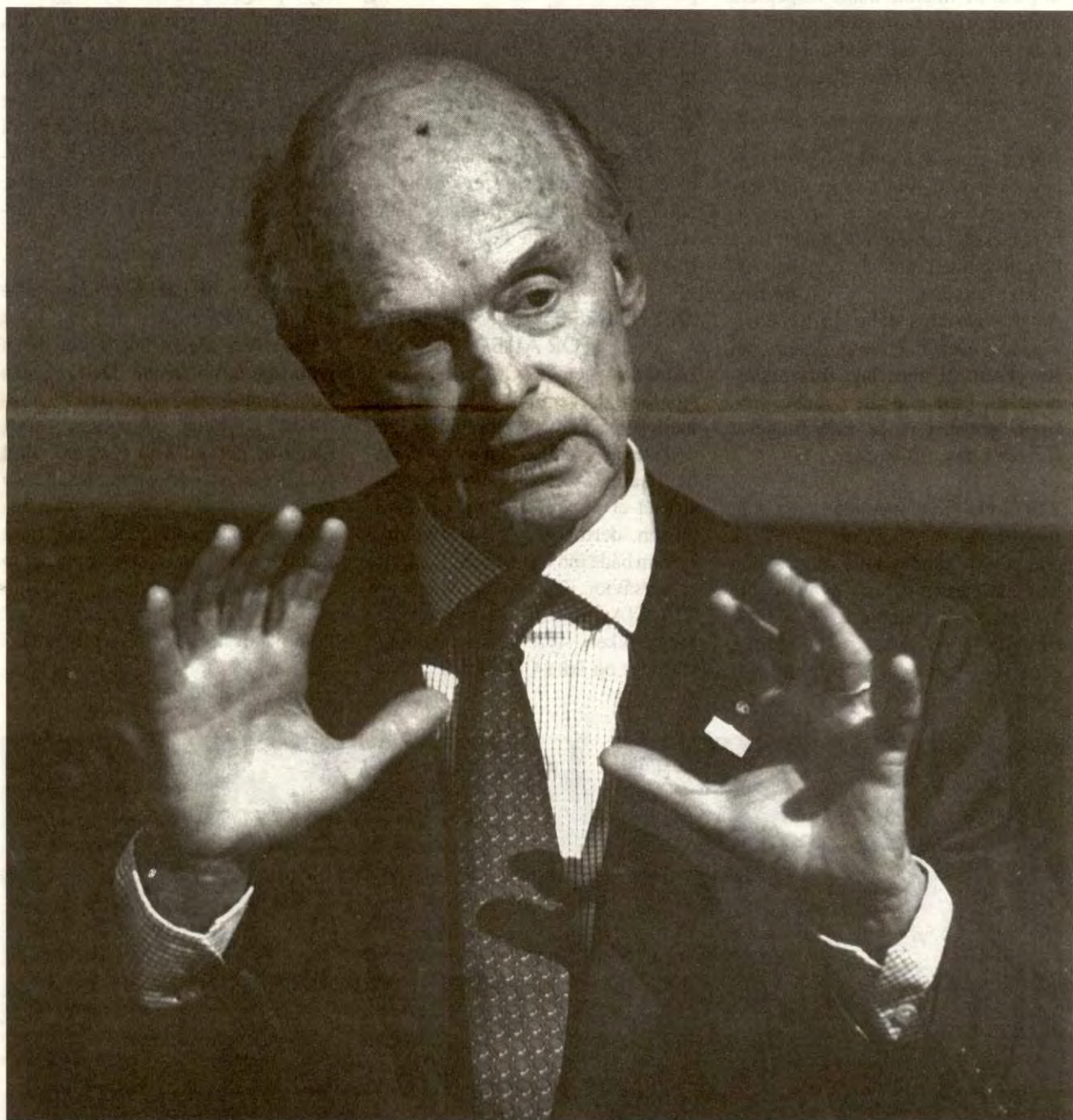
- Et redri som var blant Norges største, Fearnley & Eger.

- Meglerforretningen Fearnleys, en gigant innen internasjonal skipsmegling.

Strategiske aksjeposter i noen av Norges tyngste selskaper, så som Bjølsen Valsemølle, Bjølvefossen, Christiania Spigerverk, Det norske luftfartsselskap, Elkem, Norsk Srængstoffabrikk, Hafslund, Hunsfoss, Investa, Norcem, Norsk Hydro, Norgas, Orkla, Sagbruksforeningen, Sydvaranger, Andresens Bank, DnC og brand.

- Veldedige stiftelser med nåtidige verdier på 200-250 millioner kroner.

- Eiendommer: Deler av farmen Madal i Mocambique på 100.000 mål;

Bildet: Fred Olsen kongen i norsk næringsliv, med kontroll over 13. mrd. kroner

blomsterøya Risholmen utenfor Hankø, en av Norges mest verdifulle fritidseiendommer; Toreplassen, med voldsomme jord- og skogseiendommer; fjellgårdene Slettholin og Rohaug, med 25.000 mål jakt- og fisketerreng i fjelltraktene mellom Hallingdal og Numedal; Oshaugen i Østre Gausdal, hvor den danske dronning bruker å tilbringe sine påskeferier; praktgården Skjatvedt i Fetsund, en moderne storgård; Ljøsne-gårdene i Lærdal i Sogn, med tennisbaner, svømmebasseng og

store lakseretter; Auretun, 27 mål dypt inne i Bærumsskogene.

- En utenlandsformue, sansynligvis betydelig, som ingen utenfor familien aner noe om.

KONGEN

Fred. Olsen er selve kongen i norsk næringsliv. Selv eier han bare bagateller, men gjennom et nettverk av selskaper og selskapsavtaler kontrollerer han et imperium verdsatt til fantastiske 13 milliarder kroner.

- To børsnoterte norske rederier, Bonheur og Gangar Rolf.

- Verdens største klokkefabrikk; Timex.

- En stinn familietrust i Lichtenstein.

- Et av verdens største skipsverft; Hartland & Wolf i Nord-Irland.

- Et britisk rederi.

- Store landeiendommer i Norge og et Jaktstott på de britiske øyer.

Rederidriften ble grunnlagt for omtrent 150 år siden. De første store overskuddene kom fra kjøp av gamle seilskuter som var billige ved innkjøp, og som seilte til de sank.

FORTSATT UTBYTTING

Langt flere familier og rederier kunne tas med i denne sammenheng: Bergesen, Jahre, Reksten, Wilhelmssen, Høeg. Voldsomme verdier er tjent gjennom årenes løp.

Fra midten av forrige århundre og i alle fall frem til krigen, var Norge i realiteten et bekvemmelighetsflagg. Hyrene var lave; arbeidsforholdene ombord dårlige; tapene av menneskeliv store.

Redernes rikdom ble bygget på gode nordmenns slit og farefulle ferd. Nå er det slutt. Slutt med nordmenn.

Nå er det andre nasjoners arbeidskraft som utbyttes.

Verden går fremover?

KAIA STORVIK HANSEN MED GOD HJELP AV EN VENN

ANBEFALTE BØKER FOR DEN SOM VIL VITE NOE OM EMNET:

- Alf R. Jacobsens bøker om Jahre-saken.
- Odd Harald Hauges nye bok om Fred. Olsen.
- Jens Kristian Thunes "Jakten", om Reksten-saken.
- Alf R. Jacobsens bok om huset Bergesen.
- Historien om Nortraship.

Colombia - mer enn kokain

Colombia - landet som blei oppkalt etter "oppgaveren" Christoffer.

Colombia - landet som i følge USA er roten til den rike verdens narkotikaproblem.

Colombia - landet få snakker om, og færre veit noe særlig om!

KAFFELANDET

Før var Colombia et kaffeland - et sted hvor man dyrket kaffebønner og folk var fattige. Nå er Colombia blitt kokainlandet - et land hvor man dyrker coca-blader, paramilitære styrker skyter hverandre og folk er fattige. Colombia utgjør "toppen" av Sør-Amerika med grense mot Panama, Venezuela, Brasil, Ecuador og Peru. Offisielt er den viktigste eksportvaren kaffe, men den klart mest kjente er kokain - i diverse former.

USAs krig mot narkotikatraffikken fra Latin-Amerika, har de siste åra satt søkelyset på Colombia. Myndighetene i Colombia ønsker å begrense kokainindustrien og kokainkartellenes makt, i hvert fall sier de det. Et problem de møter er at 10% av befolkninga på vel 32 millioner, på en eller annen måte er knytta til kokainindustrien, det er det de lever av.

EN HISTORIE AV VOLD OG TERROR

Colombia blei sjølstendig i 1824, men var ingen stat med et fungerende statsoverhode. Fram til 1886 var det omtrent 140 borgerkriger og andre væpnede konflikter i Colombia. Fra 1886 hadde det konservative partiet kontrollen sammen med den katolske kirka. Makta til det konservative partiet, lå først og fremst i økonomisk kontroll gjennom de store jordeiendommene de kontrollerte.

Etterhvert som verden utviklet seg og industrialiseringa spredde seg ut i verden, var det flere og flere som blei av at jordeierne skulle styre. I begynnelsen av 1900-tallet brøt 1000-dagers krigen ut. Dette var en krig mellom liberale geriljagrupper og det konservative partiets regjeringssoldater. Geriljaen mislyktes og måtte gi opp inntil videre.

På 40-tallet kom den voksende kapitalistklassen imidlertid sterkere tilbake. Etter at den radikalliberale presidentkandidaten Jorge Gaitan ble myrdet i 1948, brøyt det ut blodige uroligheter, som varte helt til 1962. Denne perioden blir kalt "Den store volden", og man regner med at et sted mellom 300 000 og en halv million mennesker mistet livet som et resultat av kampen mellom regjeringsstyrker og gerilja.

ANNENHVER GANG

For å få slutt på urolighetene gikk de konservative og det liberale partiet sammen i Frente Nacional (Nasjonal Front). De inngikk et forlik som gikk ut på at de liberale måtte respektere at de store jordeierne fortsatt kom til å eie mye jord, men samtidig skulle det settes i gang industrialisering gjennom staten.

Når det gjaldt statsmakta ble det inngått en avtale som kan gi de fleste bakoversveis. De konservative og liberale bestemte seg rett og slett for å ha presidenten annenhver gang. Arbeidsplassene innenfor statsforvaltninga delte de likt mellom seg. Den liberale geriljaen blei for eksempel underlagt forsvarsministeren. Denne avtalen skulle opprinnelig være i 16 år, men fungerer fortsatt i dag, 30 år etter.

I 1972 ble "feil" kandidat valgt som president, dvs. en opposisjonskandidat ble valgt. Siden han ikke var en del av "avtalen" ble han enkelt og greit kasta. Dette førte til at M19, en av mange geriljabevegelser i Colombia blei starta.

JA TIL MARKEDSKREFTER - NEI TIL MOTSTAND!

Den sittende regjeringen i Bogota, prøver under president Gavilias ledelse å innføre nyliberalisme i Colombia. Disse forsøkene er for det meste grunnleggende mislykkede. Taktikken fra regjeringas side er først og fremst økt privatisering for å slippe løs markedskreftene. Til nå har de oppnådd 20% av privatiseringa, og de møter hele tiden stor motstand. I forbindelse med at Telecom, det statlige televerket skulle privatiseres, var det store streiker. 14 arbeiderledere blei fengsla, tiltalt for terrorisme. Dette viser hvor langt regjeringa er villige til å gå for å få gjennomført sin politikk.

Den store motstanden i folket mot liberaliseringspolitikken har også ført til vanskelige styringsforhold i Colombia. Gavilia sitter som president for de liberale, som er et parti delt i 57 mer eller mindre sjølstendige grupper. Det konservative partiet er heller ikke enhetlig men delt i tre store fraksjoner.

DET FINNES EN KOKAINMAFIA FOR ALLE...

"Kokainkrigen" til CIA er en eneste stor farse. Det er jo heller ingen hemmelighet akkurat. Colombia er ikke den største produsenten av coca-blader i Latin-Amerika. Colombias spesialitet er videreføring og distribusjon, derfor går det enormt mye kokain både inn og ut av landet. Dette er forsåvidt ikke noe problem for CIA. CIAs problem er at mesteparten av butikken styres av uavhengige karteller og ikke CIA sjøl.

I dag er det to store karteller i Colombia: Medellin og Cali-kartellet, med utgangspunkt i hver sin storby. Medellin-kartellet har sitt historiske opphav i annen kriminalitet. På 60-70-tallet sto kokaintraffikken fram som en mer lønnsom geskjeft enn diamantsmugling, sjørøveri o.l., derfor byttet stadig flere beitemarker. Etter hvert samla flere "småkonger" seg, og Medellin-kartellet blei dannet. I dag ledes dette kartellet av Pablo Escobar.

Men det var ikke bare de kriminelle som skjønte at kokaintraffikk var god butikk, også industrikapitalen og statlige embetsmenn forsto at her var det mye penger å hente. De begynte å investere mer og mer kokainhandel, og på denne måten vokste Cali-kartellet fram, som et slags underbruk av statsforvaltningen i Colombia. På det tidspunktet "kokainkrigen" brøyt ut i Colombia, kontrollerte Medellin-kartellet markedene i Nord-Amerika, mens Cali-kartellet kontrollerte markedene i Europa.

Siden CIA aldri har likt at noen andre enn de har kontrollert noe som helst i USA, var Medellinkartellet deres naturlige hovedfiende. Derfor jages Pablo Escobar fra skjulested til skjulested av "militære rådgivere". CIA håper at de ved å ta Escobar, skal lykkes i å knuse Medellinkartellet en gang for alle. Sjølsagt har ikke colombianske myndigheter noe imot denne støtten, for mange betyr det jo at erkefienden for deres eget kartell fjernes. De "militære rådgiverne" kommer også godt med, tatt i betraktning at det finnes 7 aktive geriljagrupper i Colombia.

HVA MED GERILJAEN?

Det er ingen tvil om at President Gavilia bruker "Kokainkrigen" som et dekke for krigen mot geriljaen. Det har vært aktiv gerilja i Colombia sammenhengende i nesten 100 år. I begynnelsen var det den liberale bevegelsen som dreiv geriljaene, men på slutten av 60-tallet og begynnelsen av 70-tallet blei flere grupper sterkt radikaliseret og det finnes i dag flere geriljagrupper som bygger på et marxistisk grunnlag.

I 1991 inviterte Gavilia geriljaen til på å legge ned våpnene, samtidig inviterte han flere av de folkelige organisasjonene til å bli med i det han kalte det "nasjonale konstituerende organ" - et forsøk på å samle nasjonen og avvæpne motstandsbevegelsen. Det var meningen at dette organet blant annet skulle gå i forhandlinger med kartellene, og prøve å gjenopprette ro og fred i Colombia. Dette førte til at noen geriljagrupper la ned sine våpen, men de sterkeste holdt fortsatt stand. Gavilias "nasjonale konstituerende organ" blei heller ingen ubetinga suksess, ettersom bondeorganisasjonen, studentorganisasjonen og de indianske organisasjonene nekta å delta.

De geriljagruppene som fortsatt er virksomme er samlet i Coordinadora Guerrillera Simon Bolivar. De slåss for et Colombia hvor vanlige folk skal styre og ha det levelig. De har 15 000 soldater under kommando og har tilsammen enheter over hele landet.

SKYLDIG INNTIL DET MOTSATTE ER BEVIST

Fortsatt under dekke av krigen mot narkotikatraffikken, har colombianske myndigheter endret aldri så lite på rettsvesenet. Nå gjelder ikke lenger prinsippet om at den tiltalte er uskyldig til det motsatte er bevist, men omvendt: Den tiltalte må bevise sin uskyld. I tillegg brukes anonyme dommere, aktører og vitner. Forsvarsadvokatene får minimal tid til å forberede sakene og de får heller ikke fullt innsyn i sakspapirene. Alt dette omtales som unntaksordninger for å bekjempe narkotikatraffikken men i realiteten brukes det mot geriljaen.

FRAMTID FOR COLOMBIA

Colombia er i samme situasjon som de fleste andre Latin-amerikanske land; stor gjeldsbyrde, en styrtrik overklasse, flertall av befolkninga er fattige bønder, sterk avhengighet av USA og en folkelig opposisjon som vokser. For oss som sitter i Norge, et hav og litt til unna, er det vanskelig å spå om deres framtid. Men folk i Colombia sitter ikke bare og venter på at katastrofen skal kaste seg over dem, de gjør motstand - organisert motstand.

JORUNN FOLKVORD

Bildet: Geriljaen har 15 000 soldater under kommando og har tilsammen enheter over hele landet.

Møte med en geriljakommandant

“Colombias regjeringshær er en av de mest lojale regjeringshærene i Latin-Amerika, men samtidig den mest udugelige. Det er blant annet dette som gjør det vanskelig for Gavilia å få tak i Escobar og få uskadeliggjort geriljaen.”

Denne uttalelsen kommer fra Omar Gomez, kommandant i Coordinadora Guerrillera Simon Bolivar. Rebells traff han da han var på besøk i Belgia i mai. Gomez tilhører Union Camilista - Ejercito de Liberacion Nacional (ELN) - Hæren for nasjonal frigjøring. Dette er en av de 5 organisasjonene som utgjør Coordinadora Guerrillera. Vi ba Gomez fortelle litt mer om geriljaen i Colombia.

- Etter at Frente Nacional samlet de liberale og konservative i 1964, la det meste av geriljaen ned sine våpen. Det som fortsatte blei etterhvert mer politisk bevisstgjort, de ble revolusjonære. Det fantes også grupper som hadde fått trening på Cuba. Målet var at disse skulle bygge opp en geriljakjerne, som skulle spre seg utover i landet. Disse gruppene var de første med et uttalt sosialistisk program, og de sto i opposisjon til reformistene i PCC (Partido Comunista de Colombia, de tilsvarende omtrent NKP i Norge).

Etterhvert vokste det fram flere geriljaer. Noen av det var knytta til PCC og noen til PCC (m-l). Felles for alle organisasjonene var at vi gjennomgikk en krise på 70-tallet. Denne krisa gikk på at ingen hadde en helhetlig analyse av situasjonen eller en strategi for å vinne fram i kampen. Regjeringa var samtidig på offensiven, vi blei slått militært og vi var isolert fra massene. På begynnelsen av 80-tallet begynte vi gjenoppbygging. Vi foretok vurderinger av det arbeidet vi hadde gjort og vi lagde strategiske analyser utfra den konkrete virkeligheten i Colombia. Det var også gjennom dette arbeidet at Coordinadora Guerrillera Simon Bolivar blei starta i 1987. CG er en samling av forskjellige geriljaer som ikke la ned våpnene, da Gavilia ville samle alle folkelige bevegelser i “det nasjonale konstituerende organ”.

Gomez snakker rolig og omstendelig, og er absolutt ingen hurtigtalende latin-amerikaner, han sørger for at både tolk og intervjuer får med seg alt som blir sagt. Og det er ikke bare Colombia Gomez har gjort seg opp tanker om. Han snakker også mye om forholdene i Colombias naboland, og hvor viktig det er med samarbeid mellom de forskjellige motstandsbevegelser.

- Vi er for lite flinke til å bruke hverandres erfaringer og til å knytte kontakter over landegrensene. Hvis vi virkelig vil forandre Latin-Amerika, må våre planer omfatte mer enn bare våre egne land. Vi må finne de store sammenhengene og tørre å lære av hverandre, ikke alltid påstå at vi eier den eneste sannheten.

Gomez tilhører en av flere organisasjoner som jobber sammen, vi ba han fortelle litt mer om sin egen organisasjon, UC-ELN (Union Camilista Ejercito de Liberacion Nacional).

- ELN har fått navnet sitt fra en revolusjonær leder som het Camilio Torres. Torres leda en venstrefront som fikk støtte fra 3,5 millioner colombianere i en meningsmåling. Denne fronten gikk i oppløsning på 60-tallet, noe som gjorde at de væpna gruppene igjen sto hver for seg inntil CG ble startet opp.

- Vi i ELN definerer oss som en politisk militær organisasjon. Vi ønsker sosialisme, men vi tror ikke at vi nødvendigvis sitter med alle de rette svarene. Vi tror ikke at noen sitter med alle de rette svarene nå. Det som er viktig, er at vi har en åpen diskusjon sånn at motsetninger kan komme klart fram. Uenigheter forsvinner ikke om man slutter å diskutere dem, de blir bare sterkere. De som legger lokk på diskusjoner og skaper falske bilder av enighet i organisasjonen gjør en alvorlig feil.

Gomez ord får Rebells medarbeider til å tenke på hvordan uenigheter behandles i hjemlige trakter, og finner fort ut at Gomez her har et godt poeng. Både måten Gomez snakker på, og måten han ser ut på, minner mer om en ungdomsskolelærer enn en geriljakriger. En ungdomsskolelærer av den ålreite typen, som forklarer ting på en skikkelig måte og ikke er redd for å prate med elevene sine. At denne lille mannen med skjegg og briller er geriljakommandant, synes ikke utenpå.

Men Gomez snakker ikke om ting en vanlig ungdomsskolelærer ville ha snakket om, han snakker om en virkelighet han opplever til vanlig. Han forteller om ungdom med minimale

utdanningsmuligheter. En -1- av 100 som begynner på grunnskolen fullfører universitetet. I byene har ungdom valget mellom arbeidsløshet eller å bli med i de såkalte “cicarios”. Dette er leiemordergjenger som jobber for kokainkartellene. En likvidering er verdt 500\$, en vanlig månedslønn i Colombia er 100\$. For å bli med i disse gjengene må man bevise at man er tøff nok. Manndomsprøven går gjerne ut på å drepe en 3-4 personer uten betaling. Hvem man dreper spiller liten rolle.

For å gi ungdom i byene en sjanse har Coordinadora Guerrillera en egen organisering for ungdom i byene.

- Foreløpig har vi startet opp i Medellin. Vi lærer ungdom opp til å

forsvare seg sjøl - mot gjengene, samtidig prøver vi å fylle det militære med noe sosialt. Vi prøver å skape nettverk i barrioen hvor folk hjelper hverandre og ungdom kan føle at de har en verdi, at de hører hjemme et sted. Vi kan ikke bygge opp et nytt Colombia uten ungdom.

Tiden vi har til rådighet med Gomez er snart over, og mange spørsmål står fortsatt ubesvart, og alt som ble sagt får ikke plass i Rebell. Men ville vi vite mer om Colombia er det bare å komme på besøk, smiler han blidt. Og kanskje blir det nettopp det vi gjør neste år, tar en tur til Colombia og hilser på en geriljakommandant vi har blitt kjent med.

Bildet: Av forsælige grunner var det umulig å få et bilde av Omar Gomez. Derfor må vi nøye oss med et bilde fra en pressekonferanse til "geriljakoordinasjonen Simon Bolivar."

Oljen

den norske imperialismens våpen

Når Philips pumpet opp den første oljen fra norsk sokkel i Nordsjøen var det nok ingen som forsto hvilke enorme verdier som etterhvert skulle oppdages og pumpes opp. I dag er det oppdaget olje og gass for over 7000 mrd. kroner i dagens penger.

Oljeboring gir stor profitt (overskudd), mer enn det som er mulig i de fleste landbaserte industrier. F.eks skipsbygging og metallproduksjon. Derfor har investeringene i oljeproduksjon vært store. De gir best avkastning.

Utbyggingen av gassfeltet "Troll" kostet ca. 120 mrd., men vil allikevel være en gigantisk pengebinge. I de 20 årene som har godt siden oljeboringen startet har produksjonen på land forfalt mens kapital har blitt investert i Nordsjøen. Dette forklarer store deler av arbeidsløsheten.

EN MAKTELITE STYRER

For oss som bor i et land med 200 000 arbeidsløse kan det være lurt å huske

på at penger som er investert i Nordsjøen er tatt fra et sted. Det stedet de er tatt fra er: industrireising i Norge, barnehager, lønnsøkninger, studie-stipender osv. Satsingen i olje har blitt betalt av vanlige folk. Vanlige folk som ikke kommer til å få fortjeningen når oljepengene etterhvert vil pumpes opp for fullt.

Ettersom Norge er et klassesamfund der en liten maktelite styrer, er det denne makteliten (borgerskapet) som kommer til å være de som vil kontrollere og bruke oljepengene. For det borgerskapet i det lille landet Norge betyr oljepengene at de på en mer aggressiv måte kan satse internasjonalt.

107. STØRST I VERDEN

Allerede i dag kan vi se dette. Krumtappen i det norske oljeeventyret og dens imperialistiske ekspansjon, er det norske statlige oljeselskapet Statoil. Det er ikke det eneste eksemplet, men det som viser utviklingen klartest. Statoil var i 1992 verdens 107 største selskap med en omsetning på ca 80 mrd. kroner.

Statoil kontrollerer ca 3/4 av de norske gassressursene og ... av olje ressursene. Markeandelen til Statoil på bensinmarkedet i Norge er 32%, Statoil produserte ca. 1/7 av alle verdiene som ble laget i Norge i fjor.

Skal vi se på oljeinntektenes betydning for norsk storkapital og deres imperialistiske ambisjoner er det Statoil vi må se nærmere på. Statoils utvikling vil være en viktig pekepinn på utviklingen. Hva er så Statoils utvikling

26. MRD I UTLANDET

I 1992 inngikk Statoil en allianse med det multinasjonale selskapet British Petroleum (BP) om internasjonal satsing. Årsaken til dette er at Statoil er et stort selskap, men ikke stort nok internasjonalt. Det foreløpige resultatet av dette samarbeidet er at Statoil skal investere 26 mrd i utlandet de nærmeste årene.

Pengene fordeler seg på følgende prosjekter. 21 mrd på oljeboring i Aserbadjan, Vietnam og Nigeria, 3 mrd i et nytt petrokjemi selskap, 2 mrd på oppkjøp av bensinstasjoner i Sverige og Tyskland og 1. mrd. på oljeleting i eksotiske farvann.

I tillegg kommer en eventuell satsing i Baltikum, 3,5 mrd til oljeboring i Thailand og alle investeringer som skal foretas i Norge. Statoil skal de

neste årene investere like mye i utlandet som børsverdien av Norges nest største selskap, Norsk Hydro.

"SUGERØR" I STATSKASSA

Det er to grunner til at Statoil kan gjennomføre disse enorme investeringene. Den ene grunnen er at Statoil kommer til å få enorme inntekter i tiden framover. Inntekter som ikke vil synes på statsbudsjettet fordi de allerede er investert.

Den andre grunnen er at Statoil har "sugerør" i den norske statskassen. Går satsingen internasjonalt dårlig, vil alltså den norske staten redde sitt eget oljeselskap.

Dette gir Statoil de beste forutsetningene noe norsk selskap har hatt noengang for å kunne konkurrere med "de store" multinasjonale sel-

skapene som f.eks Exxon og Shell. Den norske storkapitalen vil med oljepengene skape (har allerede kommet godt igang) et multinasjonalt selskap som er større enn noe vi har sett i Norge tidligere.

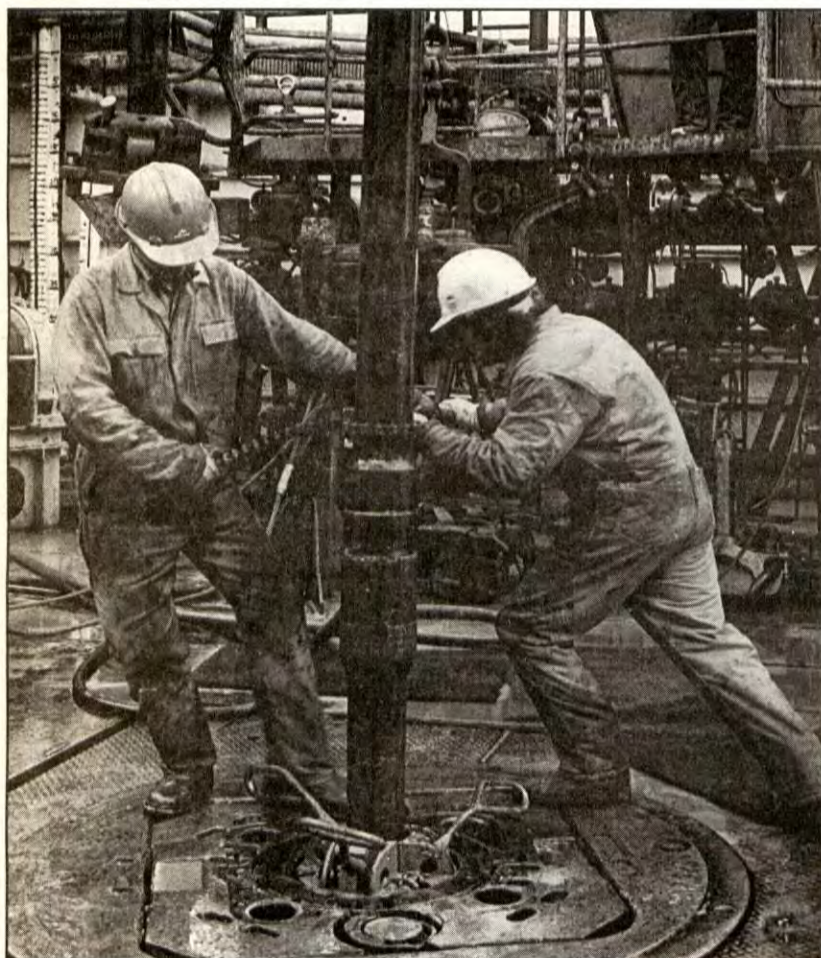
AGGRESSIV IMPERIALISME

Når vi som er revolusjonære i Norge har snakket om de store multinasjonale selskapene, har vi tidligere tenkt på utenlandske selskap. Dette er ikke lenger riktig. Statoil er et aggressivt multinasjonalt selskap, og når vi slåss mot imperialisme og multinasjonale selskap må vi slåss mot Statoil. Statoil er selvsagt ikke det eneste norske selskapet som har kunnet profitere på oljen. Det er mange vogner på toget der Statoil er lokomotiv.

JO RYSTE

Bildet: Oljeplattformene i Nordsjøen har pumpet opp den oljen som nå gir det norske borgerskapet mulighet til internasjonal ekspansjon

Bildet: Arbeiderne skaper overskuddet, mens borgerskapet bruker det.

Kamp mot imperialismen

Norge er et lite imperialistisk land. For oss revolusjonære betyr det at vi er nødt til å ta det nasjonale spørsmålet alvorlig.

Kampen mot EF, er en viktig kamp mot multinasjonale selskaper og imperialisme. Når vi slåss for konsesjonslovene, og valutarestriksjoner, må perspektivet være at vi skal begrense utenlandske og NORSKE selskapers muligheter til å utbytte vanlig folk. Vi vil ikke bare begrense utenlandske selskaper sin mulighet til å kjøpe opp norske selskaper, vi vil også begrense norske selskaper sin mulighet til å kjøpe opp utenlandske.

SVEKKE IMPERIALISMEN

En slik begrensning av storselskapene frihet, vil svekke storkapitalen og

deres mulighet til å ekspandere fritt gjennom å eksportere kapital til utenlandske investeringer.

Det vil svekke den økonomiske imperialismen. Bruk av konsesjonslover og valutarestriksjoner vil selvsagt ikke forandre verden, men det vil styrke vanlige folk litt og gi oss litt bedre muligheter til å slåss.

Det er dette kampen for nasjonal sjølråderett og mot EF handler om. Det å slåss for nasjonalstaten og nasjonal styring når dette er i motstrid til imperialismens interesser, er å slåss mot imperialismen.

NASJONAL SJØLRÅDERETT

Kamp for nasjonal sjølråderett er ikke å flørte med rasistiske elementer som Internasjonale Sosialister tror. Det er proletarisk internasjonalisme og internasjonal solidaritet anvendt i praksis. Det er å styrke vanlige folk i hele verden.

En kamp mot imperialisme (f.eks EF-kampen), som ikke inneholder kamp for nasjonal sjølråderett vil ikke kunne stille de rette parolene og kravene. Når kampen for nasjonal sjølråderett blir avfeid som flørting med rasismen, mister vi en av de viktigste midlene for å drive internasjonal solidaritet.

Kamp for nasjonal sjølråderett er sand i maskineriet for imperialismen. Og ikke støtte kampen for nasjonal sjølråderett er i praksis en støtte til imperialismen i vår tid. Resultatet av argumentasjonen til IS blir en støtte til imperialismens ekspansjon. Revolusjonære må se både klasseperspektivet i den nasjonale kampen, og det nasjonale perspektivet i klassekampen.

JO RYSTE

HÆRVERK mot SEXHUS

De siste åra har bordeller poppa opp som paddehatter rundt omkring i Oslo. Fra omtrent 2-3 bordeller for bare noen få år sia, til å fylle

omtrent ei halv Dagbla'side i sommer. Bordeller tar ikke ferie om sommeren, men det pleier politiske aktivister å gjøre. Nesten. . .

FAXMASKINAS VELSIGNELSE
BAM! KRASH! I Arbeiderbladet i sommer kunne vi lese noen fete artikler om en aksjon på Vålenga. Noen ruter på et bordell var knust, og slagord var spraya. Big deal? -Egentlig ikke. Ruter på steder som det har blitt knust både før og etter, uten at det har blitt noe oppstyr om det. Det unike med denne aksjonen, var en glup oppfinnelse; faxmaskinen. Via denne geniale oppfinnelsen blei en pressemelding sendt ut til aviser og radiostasjoner. HA-HA! Public Relations! Dermed var det gjort.

I høst hadde Ungdomsredaksjonen i NRK et program om den såkalte "Generation-X". Der var det en dude som var imot OL på Lillehammer, så han inviterte U med seg for å overrekke et sauehue med spiker eller noe til en eller annen LOOC-skalle. Etter all Action var ferdig, sa han til programlederne følgende "Dette ville ikke vært ordentlig *Virkelig* hvis det ikke hadde vært på TV". Hmm! Han virka ellers ikke spesielt religiøs, så det han sannsynligvis prøvde å si, var at ingen hadde fått vite om det om det, og at det ikke hadde hatt noen opinionsskapende effekt uten media dekning (Bare for å ha sagt det sånn at Blindern-studentene skjønner det også). Jeg går ut ifra at det samme gjelder for aviser, og oppsummerer at dissa knuste rutene på Vålenga var absolutt virkelig knust.

Ikke sånn at det vanligvis kommer fornuftige ting fra statene, men en Amerikaner jeg snakka med sa følgende kloke ord; "When somebody tries to stop you, when doing justice, -you know you are doing the right thing" Sånn må nok "Bordellknuserne" ha tenkt også, for i den samme avisa, dagen etterpå, kunne vi lese om den "stakkars" halliken som sto bak det hele, som var såååå seriøs. Uten å ta munnen for full tror

jeg nok jeg kan si at nær samtlige av de som leste artikkelen avslørte mannen som hallik. Men det faktum at han måtte forsvare seg over en helside må jo ha gjort inntrykk. . .

OVERSKRIFTER MED ORDET SEX!
"If you don't get the media, you aren't real, and direct-action get attention from the media" Sa en representant for en miljøvernorganisasjon på MTV, når han snakka om noen aksjoner de hadde gjennomført i England. Paul Watson, som har klart å hisse på seg hele Norge, inkludert Rød Ungdom, har påstått at; "Sex and action, that's what the press wants" (Uten at det blir rock'n roll av det - red.anm.) . Bordellknuserne, som de kalte seg, ga pressa action og indirekte sex (det viktige for Blabla er å kunne ha ordet SEX i overskrifta). I tillegg tima de riktig i forhold til Agurktida, og blei bare virkeligere og virkeligere.

RØD UNGDOM OG BORDELLKNUSING
Rebell støtter Bordellknusernes aksjoner. Grunnen til det er at vi ønsker bordellene all mulig ulykke og hælvetet det er mulig å gi dem. Kvinnene som jobber der, derimot, ønsker vi hell og lykke. Dette er faktisk ikke så selvmot-sigende som det kan høres ut. Ingen er hypp på å selge seg. Å selge seg er et hælvetet. Bekjempelse av prostitusjon er i alle kvinners interesser, inkludert de prostituertes.

Men knusing av ruter har vel egentlig ikke den helt store reelle økonomiske effekten på driften av bordellene? -Mnja, både og. Enkelte bordeller Rebell kjenner til har blitt stengt, eller hvertfall flytta på grunn av hærverk og økonomisk sabotasje. Dessuten er enkelte bordeller i Oslo utsatt for stadig sabotasje av reel økonomisk art. Men aksjonene Bordellknuserne har gjort og sendt pressemeldinger på, er ment for å ha opinionsskapende effekt, ifølge deres egne pressemeldinger,

Noen aksjonister sier at det fins en myte om "seriøse" massasjeinstitutter. Det kan selvfølgelig hende at seriøsiteten varierer i massasjeinstituttene, men det gjør dem ikke til noe annet enn bordeller, sier de. Og det er klart at det unektelig virker litt rart at disse "seriøse" massasje-instituttene skulle annonsere i Blabla under samme rubrikken som åpne bordeller (Les. Massasje uten grenser, av en mulatt uten genser...)

Bordeller og annen salg av kvinner er hårreisende overgrep, og ethvert forsvar av det er stakkars reaksjonært. Og det er i disse dager vi ser at kvinnekampen ikke har kommet så langt som vi liker å tro. Til og med på venstresida finnes det grupper som er tilhengere av legalisering av prostitusjon, og er motstandere av alle kjente metoder for effektiv motstand mot det.

Vi må aldri akseptere markedsregulert sex og salg av kvinner. På den annen side viser det oss

at vi har lang vei igjen, og er egentlig nødt til å bare stå på som faen for kvinnes frigjøring.

SPLITT OG HERSK
Under dagens økonomiske system vil alt det er praktisk mulig å selge bli underlagt markedskreftene. Derfor får vi markedsinnretta standardisering av kvinnekroppen à la Cindy og Naomi. Om dette fører til spredning av de livsfarlige sykdommene anorexia og bulimi angår de rikes pengesekker mindre, så derfor er vi nødt til å rydde opp for dem. Av samme grunn får vi toppløsbare, porno, og ikke minst, bordeller. Alt dette overlater de rike opp til oss å rydde opp i.

I tillegg til at undertrykking er lett selgbart, så vil de rike søke å splitte arbeiderklassen tett og slett for å hindre opprør.

Det er en slags syk automatikk i at når situasjonen burde ligge til rette for samla opprør, pøses det ut med propaganda for å splitte oss på den ene eller andre måten. Det være seg kjønn, rase, legning eller hva som helst, bare det hindrer oss i å se våre virkelige fiender. Alt etter metoden Splitt og hersk, som etterhvert burde være ganske kjent for oss. Derfor vil kvinneundertrykkinga neppe være mulig å bli helt kvitt under dagens økonomiske system.

Damer vil få dårligere betalt enn menn så lenge vi ikke står samla på krava og forlanger noe annet. Kvinnekroppen vil bli solgt i det øyeblikket vi lar de rike få lov til å selge den, om vi ikke lager hælvetet for dem.

Kvinnenes absolutte frigjøring, avhenger av arbeiderklassens frigjøring, og omvendt; En sosialistisk revolusjon som ikke tar kvinnenes situasjon alvorlig, kan ikke lykkes. Halve folket kan ikke selv bli fri, om resten av det trues til et liv i slaveri. Derfor er kamp mot kvinneundertrykking og for kvinnefrigjøring, kamp mot de rikes herredømme og for arbeiderklassens frigjøring.

Rebell støtter kvinnes frigjøring hele veien, og støtter de som tar de nødvendige skrittene. Vi må bremse denne eksplosjonen i seksualisert undertrykking, med alle nødvendige midler.

Rebell oppfordrer derfor alle til å sabotere og ødelegge for all mulig salg av kvinner. Ha alltid i bakhue hvem det er du slåss mot, og angrip dine fiender og ikke dine allierte. Men når det er sagt; Saboter, hærverk, ødelegg og gjør alt du kan for å gjøre det så vanskelig som mulig for hallikene og horekundene å drive den råtnet businessen sin.

Andre svin som pornolangere-eller-profitører, bør selvfølgelig heller ikke få holde på. Ingen kommer til å stanse utviklinga hvis ikke vi gjør det. Du kan ikke stole på verken snuten eller på politikerne, og er nødt til å ta saka i egne hender. Rebell ønsker deg lykke til.

PRAKTISKE TIPS OG RÅD
Først bør du tenke på hva det er som er målet for en eventuell aksjon. Ønsker du å skape blest og mediaoppsmerksomhet, eller ønsker du å sabotere så det blir umulig å drive stedet? Skal du drive pressejippo, så må du tenke Public Relations. Hva du gjør i virkeligheten spiller ikke den store rolla for pressa, så lenge det ser action ut. Det kan lønne seg å slå til temmelig direkte. Bruk fantasien. Og husk pressemelding.

Skal du derimot drive økonomisk sabotasje, så er det klart at å knuse ruter tar veldig mye ressurser. Dessuten er det sikkert ikke helt trygt. Men selvfølgelig, gjør man det ofte nok, og foreksempel bruker smørsyre (fåes på apoteket) Skulle jo det være effektivt nok. Superlim i nøkkelhølet dems, kan komme til å koste mye penger etterhvert. Så finnes det noen mer sofistikerte metoder. Her kan du foreksempel prøve å ta fra sjappa markedet. En mye brukt metode er å stå utafør sjappa og demonstrere. Da vil neppe noen kunder komme til sjappa i det hele tatt, av frykt for å bli gjenkjent eller rett og slett bare konfrontert med at de kjøper kvinner.

Hvis man får tatt bilder av en kunde, kan man jo klistre de på veggene rundt bordellet for å opplyse andre kunder om at det godt kan hende at kona og arbeidskollegene får vite om det, skulle de være uheldige. Hvis man har penger til det, kan man blokkere telefonen dems. Dette er effektivt hvis bordellene ikke oppgir adresse i annonsene. Men bruk fantasien destruktivt, og gjør hærverk for et nytt og bedre kvinnesyn.

ELLING BORGERSRUD

Faksimile:
Oppslag i Arbeiderbladet, 5. juli 1993, etter Bordellknusernes første aksjon.

Faksimile:
Intervju med to bordellknusere i Arbeiderbladet, 7. juli 1993.

For et sosialistisk Sør-Afrika!

“Det finnes alltid en mulighet,” svarer Dennis Nkosi, når vi spør ham om hvilke sjanser han tror freden har i Sør-Afrika. Nkosi er med sine 29 år det yngste medlemmet i Sentralkomiteen til SACP (South African Communistparty). Rebell traff han i Brussel, hvor han var på en konferanse for revolusjonære partier og frigjøringsbevegelser i mai.

EN EKTE NEGER

Etter å ha sett alle “riktige” Sør-Afrika filmene og lest de “riktige” bøkene er det litt rart å sitte ansikt til ansikt med en ekte svart sør-afrikaner. Dennis Nkosi ser ut som en ganske en ganske vanlig ungdom, kledd i ganske vanlige klær. Rebell har fått timen rett før middag til et intervju og Nkosi er tydelig sliten etter mange dager med et stramt program. Allikevel forteller han villig vekk om SACP, situasjonen i dagens Sør-Afrika og hva han tenker om framtida. Det samme som han sikkert har fortalt en titalls ganger de siste dagene.

SOUTH AFRICAN COMMUNISTPARTY

SACP blei stiftet i 1921 som en union mellom sosialist- og kommunistpartiet. Det var den første ikke-rasedelte organisasjonen sør for Sahara, kan Nkosi fortelle oss.

I begynnelsen hadde SACP også en ungdomsorganisasjon, men etter store opptøyer i 1950 hvor ungdomsorganisasjonen regelrett ble drept har de ikke dannet noen ny. Imidlertid er 60% av medlemmene yngre enn 35 år og i svarte bydeler har SACP opp til 80% støtte fra ungdommen. SACP er ikke et kommunistparti for 50-åringene i grå dress, men et parti bestående av i hovedsak ungdommer.

Mens han forteller om ungdom som gjør opprør og at de har en ung organisasjon. Tenker jeg i mitt stille sinn at gjennomsnittsalderen i SACP også kan ha noe å gjøre med at aktivister i Sør-Afrika ikke blir så gamle generelt. I likhet med ANC var SACP forbudt fram til 1990, noe som selv-

Bildet: Dennis Nkosi på en internasjonal konferanse for revolusjonære i Belgia i vår

sagt gjorde medlemmene av partiet til fritt vilt for sør-afrikansk politi og militærstyrker.

Etter 1990 har de jobbet som en legal organisasjon. Det å rekruttere aktivister til kampen mot apartheid har vært deres viktigste oppgave. De har også stått i spissen for den væpna kampen mot det hvite mindretallsregimet i Pretoria. Chris Hani som var generalsekretær i partiet inntil han ble drept av hvite høyreekstremister i slutten av april, har også vært øverste leder for ANCs væpnede arm, Umkhonto We Siswe.

ALLE KAN SE AT DET ER KAPITALISMEN SOM HAR SKYLDA

Dennis Nkosi snakker villig vekk om SACP, og sier også at blant svarte generelt har de over 50% støtte. Mens det i den vestlige verden ropes at kommunismen er død, er dette tydeligvis ikke tilfelle i Sør-Afrika. Hva tror Nkosi dette kommer av? Alle ser jo at det er kapitalismen som har skylda, sier Nkosi, mens han smiler overbærende. Det ser ut som om han tror jeg er litt dum som ikke har skjönt dette sjøl.

Jammen, prøver jeg meg, det kan jo ikke være bare så enkelt. Sjøl om kapitalismen er det som ødelegger, betyr jo ikke det at alle automatisk ser på kommunismen som den rette løs-

ninga. Det er et spørsmål om klasser, sier Nkosi. I Sør-Afrika er det de svarte som er arbeiderklassen. Når vi som er kommunister snakker om klasser, skjønner folk hva vi snakker om.

De hvite er redde for SACP, de ser at vi har støtte blant de svarte, og de veit at det er de som skaper problemer for oss. For et kommunistparti er det også viktig å peke på hva som er problemet, og hvordan vi kan løse dem. SACP har løsninga på helseproblemer, boligløshet, arbeidsløshet osv. Den løsninga er en annen måte å organisere samfunnet på, forklarer Nkosi.

DE EKSTREME KLASSESKILLENE

For å bedre vise de ekstreme forskjellene i Sør-Afrika, kommer Nkosi med noen enkle tall. 88% av alle verdier på børsen blir eid av 5% av befolkninga, og de er selvsagt hvite. Samtidig er det også en enorm bolig-mangel i Sør-Afrika. Hvis alle som trengte hus skal få det, må det bygges 1 million hus i året fra nå og fram til år 2000.

Som ellers i verden er også den sør-afrikanske kapitalismen inne i en krise, og også i Sør-Afrika er det nedskjæringer på offentlige sektor. I Natal som er den provinsen Nkosi kommer fra, har helsesektoren fått lide. Kvinner skal nå sendes rett hjem

fra sykehuset etter fødselen. Dette rammer ikke de hvite forklarer han, de bruker bare private institusjoner allikevel.

Som i Tyskland før 2. verdenskrig Når jeg spør om det ikke også finnes en hvit arbeiderklasse, svarer han bekreftende på det. Men for de hvite arbeiderne, er det viktigere å fortsatt ha noen under seg. Politisk beveger svært mange av dem seg i nærheten av fascismen. Det er akkurat som i Tyskland før 2. verdenskrig; arbeiderne vender seg mot fascismen istedenfor å se mot kapitalismen og oppdage det virkelige problemet.

De hvite har egne høyreekstreme fagforeninger, som også brukes til å rekruttere til andre høyreekstreme miljøer. Samtidig, legger Nkosi til på slutten, finnes det også noen få hvite som blir med i COSATU, de svartes fagforening.

FRED, FRIHET OG ALT GRATIS...

Det store spørsmålet som alle snakker om for tiden, er mulighetene for et fritt og fredelig Sør-Afrika. Foreløpig har ikke forhandlingene gitt noe resultat. Hver gang det ser ut som om man nærmer seg et gjennombrudd blir forhandlingene avbrutt pga. uroligheter.

Det siste store som skjedde, var når

Chris Hani, generalsekretær i SACP ble myrdet utenfor sitt eget hjem i påsken. Hani var en av de mest populære lederne blant ungdommen, og ble regnet for å være en av de få som hadde en viss innflytelse på de unge aktivistene som er leie av å vente på resultater som aldri kommer.

Dennis Nkosi har naturlig nok gjort seg en del tanker rundt et fritt Sør-Afrika. Når han snakker om forhandlingene, er det en blanding av forakt og håp i stemmen hans. Det er tydelig at han ikke har den store troen på at De Klerk skal gi fra seg makta frivillig, samtidig uttrykker han et klart ønske om fri valg så fort som mulig.

Vi vil ikke vente lenger på de frie valgene. Vi vil ikke ha en dag i morgen eller i dag, vi vil ha den i går, sier han. Det er også på spørsmålene rundt frie valg, at han mener forhandlingene bærer minst frukter. Hvordan kan de snakke om datoer, når de ennå ikke har oppfylt våre viktigste krav, eller foreslått løsninger på disse problemene, spør han?

FRITT VALG FOR ALLE!

I løpet av intervjuet har Nkosi sklidet lenger og lenger ned fra stolen, og etter hvert sitter han mer på gulvet enn på stolen. Mest av alt minner han om en åtteåring som er lei av å sitte rolig. Med et unnskyldende smil setter han seg opp på stolen igjen og begynner å snakke om hvilke krav som må innfris for at frie valg skal bli reelt frie.

Den frie politiske aktiviteten gjelde alle, ikke bare de som har penger. Det må være en streng kontroll over sikkerhetsstyrkene, som også svarte organisasjoner må ta del i. Alle må ha tilgang til å bruke radio og fjernsyn fritt og det må nedsettes egen valgkomiteer for å overvåke at alt går riktig for seg. Valgkomiteene må være under internasjonal kontroll. Uten at disse kravene innfris blir det ikke frie valg i Sør-Afrika.

Nkosi er redd for at det som skjedde i Namibia også skal skje i Sør-Afrika; at valgkampen skal dreie seg om å ha penger - penger de svarte organisasjonene har altfor lite av.

HVEM VINNER?

Hvis det blir en reell fri valgkampen er ikke Nkosi i tvil om at ANC, COSATU og SACP vil ha et flertall sammen. Men han mener også at det er ingen automatikk i en seier. I dag bor 30% av befolkningen i Sør-Afrika i såkalte destabiliserte områder. Spesielt i de svarte hjemlandene er det mangel på kommunikasjonsmidler og det er uroligheter. Dette gjør det vanskelig for mange å få avgitt stemme, forklarer han. Situasjoner hvor hele landsbyer vil bli terrorisert til å stemme på enkelte

grupperinger er heller ikke umulig. Uten en omfattende internasjonal kontroll, tror Nkosi at de kan bli lett for forskjellige grupperinger å kontrollere enkelte områder.

De som i utgangspunktet er avhengige av arbeidsplasser på f. eks. hvite farmer, kan få beskjed om at hvis ikke det og det partiet får flertall, kommer alle som bor der til å miste jobben. Da er det uinteressant om det er hemmelig valg eller ikke, alle blir straffet hvis det ikke går som det skal. Hvis det ikke blir en fri valgkamp uten terror, bør det ikke bli noen valgkamp i det hele tatt, avslutter Nkosi.

HVA VIL FRAMTIDA BRINGE?

Arbeidet for å lage et felles program som kan brukes i et valg er allerede i gang. Det blir lagt stor vekt på fagforeningenes rolle, økonomiske forhold og lokalt sjølstyre, forteller Nkosi. Men hvordan programmet vil se ut til slutt vet han ikke.

Nkosi ønsker seg, som så mange andre et sosialistisk Sør-Afrika, men det er det mange andre som slett ikke kan tenke seg. USA bygger blant annet opp en militærbase i Botswana som skal stå ferdig i 1996 kan Nkosi opplyse oss om. Nok en gang dukker Onkel "Verdenspoliti" Sam opp på scenen.

Samtidig er det et spørsmål om forhandlingene i det hele tatt vil føre fram. Vil ANC bli ansvarliggjort av den hvite regjeringa? Allerede nå har ANC vist at de er i ferd med å miste kontakten med grunnplanet, hvor lenge vil de svarte ungdommene vente på kompromissløsningene fra forhandlingsbordet? Og hva med konfliktene mellom de svarte organisasjonene?

Om framtida har vi langt flere spørsmål enn svar. Det er umulig å vite om Dennis Nkosis barn kan vokse opp i et fritt Sør-Afrika. Det er umulig å vite om Dennis Nkosi vil få oppleve et fritt Sør-Afrika. Det eneste vi kan vite er at kampen mot apartheid vil fortsette.

Den mest effektive propagandaen dere kan spre mot apartheid, er den som går fra person til person. Få med nye mennesker i kampen mot apartheid, og det aller beste hadde vært om boikotten fortsatte, sier Nkosi til slutt, før vi setter oss ved middagsbordet og fortsetter å diskutere mulighetene for et sosialistisk Sør-Afrika.

JORUNN FOLKVORD

Da Sør-Afrikas statsminister Fredric W. De Klerk fikk fredsprisen sammen med Nelson Mandela sendte Rød Ungdom ut følgende pressemelding.

Ingen fredspris til rasisten

At Nobelkomiteen har fått seg til å gi Sør-Afrikas statsminister De Klerk fredsprisen, er en hån mot alle ofrene for Apartheid. Å gi De Klerk fredsprisen er en anerkjennelse av en politikk for fortsatt hvitt mindretallstyre. Selvom enkelte raselover blir forandret, vil fremdeles de hvite være sikret full makt gjennom vetorett og kontroll i det økonomiske livet.

Rød Ungdom vil også gjøre oppmerksom på at De Klerk faktisk er den øverste ansvarlige for de hvites voldsapparat i Sør-Afrika. Dette er et voldsapparat som daglig forårsaker at folk dør og havner i fengsel.

Rød Ungdom stusser også litt over kriteriene Nobelkomiteen legger til grunn når de deler ut fredsprisen. De Klerk har stått/og står i spissen for et diktatur, når det så blir innført enkelte reformer får han fredsprisen. Rød Ungdom forventer at fredsprisen neste år blir delt mellom Pinochet i Chile, Suharto i Indonesia og dødsskadronene i El-Salvador. Til folk som har gjort like mye for demokrati og fred som De Klerk.

Med kriteriene for å få Nobelprisen, kan vi vel også prise oss lykkelige for at Hitler og Chamberlain ikke fikk Nobels fredspris etter Munchen-konferansen i 1939.

Rød Ungdom tar på det sterkeste avstand fra denne fredsprisutdelingen, og lover å aksjonere mot den sør-afrikanske rasisten De Klerk når han kommer til Norge for å motta prisen.

Politisk plattform for Rød★Ungdom

1. Formål

Rød Ungdom er en marxistisk, revolusjonær organisasjon. Vårt mål er et klasseløst samfunn fritt for undertrykking og utbytting. Rød Ungdom arbeider for et politisk og økonomisk system hvor folk har den direkte makta over samfunnsutviklinga. Dette samfunnet kaller vi kommunisme. Rød Ungdom er ungdomsorganisasjonen til Rød Valgallianse (RV) og Arbeiderenes Kommunistparti (AKP).

Rød Ungdom forsøker å anvende marxistiske teorier og metoder for å analysere dagens samfunn. Disse teoriene må brukes kritisk, og de har et stadig behov for videreutvikling i takt med de endringene som skjer.

2. Situasjonen i dag - kapitalismen.

Idag lever vi i et klassesamfunn hvor borgerskapet snylter på arbeiderne, for sjøl å få mest mulig profitt. Borgerskapet sitter med den politiske, økonomiske og ideologiske makta. Det at de eier og kontrollerer produksjonsmidlene gjør dem til den herskende klassen. Så lenge en klasse har makta har et reelt demokrati ingen sjanse.

Under kapitalismen er målet for produksjonen jakten på størst mulig profitt. Kapitalen flyter dit hvor det er mulighet for størst mulig avkastning, uavhengig av menneskenes behov.

Rød Ungdom ser på undertrykkinga av kvinner som en nødvendig betingelse for at det kapitalistiske systemet skal overleve. De formelle rettighetene som skal gi kvinner i noen land like muligheter som menn, fungerer ikke i praksis. Den økonomiske sida av undertrykkinga viser seg bl.a. gjennom at menn og kvinner får forskjellig betalt for likt arbeid, og gjennom et kjønnsdelt arbeidsmarked.

Den ideologiske undertrykkinga som ofte er det unge jenter merker best, kommer tilsyne gjennom at jenter i reklame og pornoindustrien blir redusert til objekter for menns nytelse.

I dag er det folk i den 3. verden som lider hardest under kapitalismen og imperialismen. Rød Ungdom mener at flertallet av folk i verden, både i sør og nord, har felles interesser i å kvitte seg med kapitalismen og imperialismen. Solidaritet med folk i andre deler av verden er nødvendig hvis vi vil forandre verden.

Rasismen blir også brukt av herskerne for å legitimere utbyttinga av den 3. verden. Det er lettere å akseptere at det dør millionvis av barn av sult hvert år, hvis de er svarte.

Rasismen er et effektivt middel for å få folk til å slåss mot hverandre, isteden for å vende raseriet oppover.

Kapitalismen er avhengig av å utarme naturressursene. Arbeidet for en forsvarlig bruk av jordas ressurser, og mot miljøraseringa blir derfor en naturlig del av kampen for å forandre samfunnet.

Kampen i dag.

Rød Ungdom arbeider for et samfunn med full kvinnefrigjøring, derfor støtter vi all kamp mot kvinne- og jenteundertrykking.

Rød Ungdom sloss mot voldsrasisme og organisert rasisme. Staten legitimerer de rasistiske organisasjonene ved selv å kriminalisere innvandrere og asylsøkere fra den 3. verden Rød Ungdom vil konfrontere rasismen uansett hvor den kommer til overflaten. Rød ungdom mener at den viktigste måten å bekjempe rasistene på er gjennom deltagelse i massebevegelser.

Rød Ungdom støtter folkelige bevegelser og organisasjoner som kjemper mot imperialismen og utbytting i hele verden.

Rød Ungdom støtter miljøvernorganisasjonenes slagord om å tenke globalt og handle lokalt. Men det er viktig at miljøproblemene ikke bare gjøres til et privat ansvar for hvert enkelt menneske. Det er i det økonomiske systemet de avgjørende faktorene fins. Både vestlig kapitalisme og sentralstyrt planøkonomi, av gammelt øst-europeisk merke, er uforenlig med en utvikling som ivaretar både naturens og menneskenes behov.

Rød Ungdom deltar aktivt i kampen mot EF og EØS

3. Hva er målet vårt?

Rød Ungdom mener at det trengs grunnleggende endringer i måten samfunnet er organisert på. Kapitalens vanvittige jakt på den maksimale profitten, må byttes ut med en produksjon for å fylle behovene til mennesker og natur.

Rød Ungdom mener at kapitalismen ikke vil la seg avskaffe ved gradvise reformer eller gjennom vedtak i parlamentariske organer. Opp gjennom tidene har det vist seg at de herskende klasser ikke har gitt slipp på makta frivillig. Derfor mener vi i Rød Ungdom at det er nødvendig med en revolusjon for å få til grunnleggende endringer.

Rød Ungdom arbeider for en revolusjon som fører til at arbeiderklassen fratår borgerskapet kontrollen over produksjonsmidlene. Folk må ta den politiske, økonomiske og sosiale makten for å kunne ta kontrollen over egne liv, og skape et nytt samfunn. Dette nye samfunnet kaller Rød Ungdom sosialisme. Konkrete planer og analyser til utforminga av dette nye samfunnet må kontinuerlig diskuteres og utarbeides.

Rød Ungdom ønsker en sosialisme, hvor alle er sikret demokratiske rettigheter. Dette krever en demokratisk organisert økonomi hvor folket bestemmer hva samfunnets ressurser skal brukes til. Vi jobber mot alle former for privilegier for spesielle grupper eller partier. Rød Ungdom tar avstand fra et partistyrte sosialisme, og bl.a. de såkalte sosialistiske samfunnene som eksisterte i Øst-blokk-landa

Sosialismen er ikke vårt endelige mål. I dette samfunnet vil det fortsatt eksistere klasser. Faren for at det gamle borgerskapet vil prøve å gjenerobre makta, eller at nye herskerklasser oppstår, er tilstede. Rød Ungdom vil arbeide for at sosialismen videreutvikles til et samfunn uten klasse-, kjønns- eller raseundertrykking. Dette klasseløse samfunnet kaller vi kommunisme. Den konkrete utforminga av kommunismen eksisterer ikke som en fasttømra ide. Det må hele tida diskuteres og utvikles ideer og teorier for dette samfunnet.

Vedtatt på Rød Ungdoms 18. Landsmøte 1992.

Russland i flammer!

Presidenten brøyt lovene, Nasjonal-forsamlinga greip til våpen og kaos rådet i moskvas gater. Verden venta spent på utfallet, og til slutt gikk det som det måtte gå...det eksploderte.

Bildet: Ruzhkov under beleiringen av parlamentet

MOSKVA MANDAG 4. OKTOBER. Etter flere dagers sammenstøt mellom politi og demonstranter gjorde president Jeltsin kort prosess. Bevæpna til tenna blei store sikkerhetsstyrker satt inn mot Nasjonalforsamlingas tilholdssted, Det Hvite Hus. Angrepet utvikla seg til et regelrett blodbad, der rundt 500 mennesker blei drept. I kulissene sto vestens statsoverhoder og businessmenn og gned seg i henda.

REFORMENE

Til grunn for disse voldelige optøyene lå lange konflikter mellom nasjonalforsamlinga og regjeringa. Nasjonalforsamlinga var fra høsten -91 Jeltsin-regjeringas evige irritasjonsmoment. Det var da Jeltsin startet sin iherdige reformprosess og han fikk det aldri slik han ville uten høylytte protester fra parlamentet.

Nasjonalforsamlinga og deres leder Ruzhkov var ikke motstandere av reformer, de ville bare ha en mer forsiktig iverksettelse av dem. Spesielt gjaldt dette de økonomiske reformene som innebærer privatisering av småbedrifter, totalt frislipp av priser på basisvarer og opphevede avgiftsordninger på import og eksport.

VESTEN PRESSER PÅ

Jeltsin bestemte seg for å avsette nasjonalforsamlinga etter at den hadde lagt fram et forslag til statsbudsjett som ville føre til et 23 mrd. dollars underskudd. Jeltsins eget for-

slag ville føre til overskudd, fordi subsidiene til industrien blei kuttet.

I tillegg meldte IMF (Det Internasjonale Pengefondet) fra om at den lovede kredittpakke på 1,5 mrd. dollar ville la vente på seg inntil Jeltsin og hans regjering hamla opp med Nasjonalforsamlinga.

23. september var avsettelsen en realitet. Den lovlig valgte nasjonalforsamlinga eksisterte ikke lenger, og Jeltsin utlyste nyvalg til nasjonalforsamling 12. desember. Begge disse drastiske handlingene var en hån mot grunnloven, i følge den er det bare nasjonalforsamlinga selv som har lov til å utlyse nyvalg.

NASJONALFORSAMLINGA I SKJUL

Vestlige land jubla, nå var hindringene for deres handelsinteresser ute av bildet. Men nasjonalforsamlinga ga ikke opp. Ruzhkov, Khasbulatov og deres tilhengere barrikererte seg i Det Hvite Hus. Jeltsin forsikra verden om at konflikten skulle bli løst uten blodsutgytelser. I stedet prøvde han å sulte og fryse motstanderne ut. Elekrisiteten blei slått av slik at kontakt med omverden og eventuelle oppfordringer til opprør andre steder i landet skulle umuliggjøres. Men nasjonalforsamlinga holdt fortsatt stand, og Jeltsin mista sin påklistra tålmodighet.

PARLAMENTET I FLAMMER

I grålysninga mandag 4. oktober startet et intenst bombardement av parlamentsbygninga. I løpet av få timer var den overtent, og i kveldinga kom opprørerne ut - de som fortsatt var i live. Nesten 500 blei drept av sikkerhetsvaktene kuler og krutt. Ruzhkov og Khasbulatov blei kasta i fengsel. Jeltsin sto igjen som seierherren.

VESTEN VELSIGNER...

I dagene etter blodbadet var vestlige media fylt av støtteerklæringer til Jeltsins tapre dåd for å berge demokratiet. Alt fra Clinton til vår egen Gro Harlem og Holst hylla Jeltsins demokratisering og reformarbeid. Ingen syntest å ta særlig hensyn til at Jeltsin i ukene etter angrepet på parlamentet sensurerte de fleste Moskva-avisene, forbød opposisjonspartier og lokale lovgivende forsamlinger.

HVA VAR FORSKJELLEN OG HVORFOR IKKE?

Til tross for blodige nederlag, bannlysning og fengsling kan man ikke der-

med si at nasjonalforsamlingas Ruzhkov og Khasbulatov var særlig mye bedre. Begge parter i denne kampen var representanter for Russlands lille overklasse og sto for en reformprosess fram mot et markedsliberalistisk samfunn.

Om det gamle regimet ikke ga folk et fritt og komfortabelt liv, veit vi ihvertfall hvordan et markedsliberalistisk samfunn arter seg. De fattige blir fattigere og de rike enda mer søkkrike. Og det er nettopp denne utviklinga man nå ser i Moskva. Der er det nå iferd med å bygge seg opp en liten men styrtrik gruppe på toppen av samfunnet. Denne består hovedsaklig av businessmenn med svært så urent mel i posen - den russiske mafiaen.

Den resterende delen av overklassen er russere med gode jobber i vestlige kompanier. Resten av moskovittene lever på grensa til fattigdom, inflasjonen er skyhøy og de mest elementære varene som kjøtt og brød er rådyre. Mafiovirksomheten er nærmest altomfattende og åpenlys.

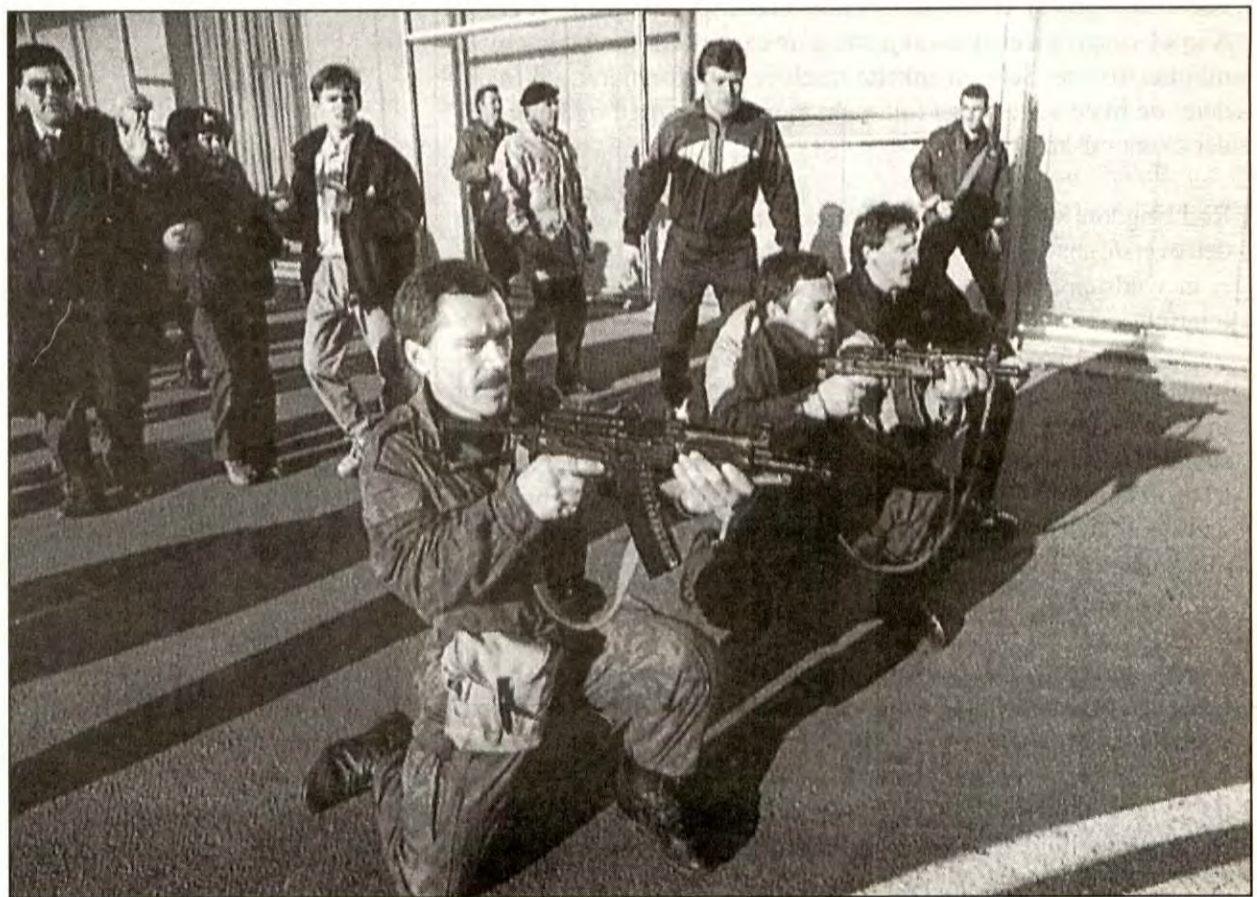
Kriminaliteten på gata har eksplodert, Moskva har blitt en farlig by, og framtida er usikker.

JELTSIN PÅ EGNE BEIN

Russland går også ei vanskelig tid i møte politisk sett. Jeltsin som lovet nyvalg av president i juni neste år, har trukket løftet tilbake og vil sitte ut den perioden han blei valgt for i 1993 - til 96. Han er på utkikk etter ei nasjonalforsamling som er like ivrig til å fortsette reformprosessen som han selv.

Dette alene vil ikke løse hans problemer. Jeltsin har ikke den brede støtta som han burde hatt i folket, det murer i det undersubsiderte militæret, og langt fra de fleste regionene og republikkene støtter hans politikk. Jeltsin står overfor store utfordringer, og skulle han feile enda en gang er det ingen nasjonalforsamling å legge skylda på.

BOTHILD NORDSLETTEN

Bildet: Nasjonalforsamlingen ble forvart av en merkelig blanding av Nynazister og Bresjevister

Disciples of tha dream

“Sound the horns we need to wake up comrade Lenin.” Dette er ikke en AKPer på besøk i Lenin-mausoleet. Sitatet er henta fra låta ANGER, som er skrevet av den nystarta gruppa DISCIPLES OF THA DREAM.

-Vi har en radikal stil, sier POEM. Vi er samfunnskritiske. Men ikke sett oss i bås, verken politisk eller på andre måter. Vi har ikke noen spesiell stilart. Vi lager det som er riktig for oss.

-Vi lager det vi liker sjøl, tilføyer P. luV. Ikke det andre vil at vi skal lage.

KULTUR OG MUSIKK

Hvorfor har dere valgt akkurat rap? -Vi valgte rap fordi det er den musikken folk rundt oss har hørt på. Da vi gikk på ungdomsskolen var jeg og luV med på å drive Abildsø-fritidsklubb, forklarer POEM Sistemann, ShiN er fra Bøler, og den eneste av de tre som går på skolen. POEM jobber, og P. luV er arbeidsløs.

SINNE OG FRUSTRASJON.

Hvilke temaer tar dere opp i låtene deres?

-Vi skriver for det meste om ting som provoserer oss, og gjør oss pissed off. Men vi skriver ikke om oss sjøl, sier ShiN.

-Det er alt for mange band som bare skriver om seg sjøl. Mye av det vi lager er rimelig seriøst. Låtene våre handler om drømmen om framtida. Vi har akkurat begynt å lage våre egne greier etter at vi brøyt ut av “Dream of Utopia”. Vi har blant annet lagd “Anger” som handler om sinne, og en om homofobi. Dessuten har vi skrivi en sang om alle dem som ikke har noe tilbud. avslutter P. luV.

“MR. DO RIGHT ALWAYS DOES IT WRONG RIGHT WE DREAM THE FUTURE TO BE BRIGHT BUT MR. DORIGHT MISSUES HIS MIGHT TO FILL THE SEAS WITH TOXIC WASTE IS JUST A SMALL TASTE I SAY IT'S GOTTA CEASE WE HAVE TO STAB AND KILL THE BEAST”

INGEN HELTER

-Vi har egentlig ikke noe spesielt idol. Men vi hører selvfølgelig mye på musikk, spesielt rap. Det er rap-mu-

Bildet: "Disciples of tha Dream" på OD-konserten på Kampen verksted i Oslo

sikken som helhet som inspirerer oss. Vi har stor respekt for dem som holder oppe hip-hop miljøet i Oslo og Norge. De ålreite sidene ved det. De viser at hip-hop og rap må tas alvorlig. At det ikke bare er mas og om å gjøre å være kulest sånn som på MTV. POEM retter litt på capsen.

Rap har utvikla seg mye i løpet av de siste åra. Hvordan er rap i dag?

-Rap blir ofte sett på som barnslig. Musikk for dritunger som ikke har skjønnt noe. Rap blir framstilt som noe du vokser fra. Men rap er mer en Criss Cross. Rap er egentlig veldig alvorlig, så alvorlig at mange ikke skjønner det.

RAP ER INTELLIGENT!

Rap har ofte intelligente tekster, og det er den musikken som er mest opprørsk og kritisk. Hovedbudskapet er: “stå på for det du tror på”. Rap er ikke melodios, derfor er du nødt til å ha ålreite tekster. De fleste rappere jobber veldig mye med tekstene sine. Har du ikke en bra tekst, har du ikke en bra låt. Så enkelt er det, sier P.luV

ENGELSK IS A BETTER LANGUAGE

Plutselig skifter de språk, og gutta slenger om seg med engelske fag-gloser som en stakkars utsendt reporter ikke skjønner noen ting av. “Hvorfor skriver dere bare på engelsk?” spør jeg. “For oss er det bare mer riktig å bruke engelsk,” sier POEM. Sjøl er jeg halvt britisk. Engelsk er dessuten originalspråket når det gjelder rap. Rap er lagd for engelsk. Norsk er litt unyansert, dessuten har norsk rap vært en vits. Det har stort sett bare blitt brukt i dårlige revyer og reklame.”

DRØMMEN OM NOE BEDRE...

Hva er egentlig budskapet deres? -Filosofien vår ligger mye i navnet; Disciples of tha dream. Vi er kritiske til det samfunnet vi lever i, men drømmen vår er klar. Vi har ingen fasit-svar. Alle har drømmer inni seg, forskjellige drømmer. Men det er ingen

som ønsker seg faenskap. Sjela di vil alltid banke på døra og si at du kan få det bedre, sier POEM. Vi prøver å få opp øya på folk

EGO-TRIPP?

-Først og fremst er det viktig for oss at vi blir fornøyde sjøl med det vi lager. Vi har akkurat starta på egen hånd, og har få egne tekster. Derfor er det en god stund til vi kan ha noen konsert. Vi må bli klare for det først. Tar det 40 år, så gjør det det. Det er viktig for oss at vi ikke låser oss. Noen vil kanskje si at vi er et typisk hard-core band. Men hvis vi får lyst til å lage ei drit-komers låt så gjør vi det.

P. luV er ivrig, de andre nikker bifal-lende.

ORDEN I ROTET

-Vi lar standpunktene våre diktere det vi lager, fortsetter POEM. Vi jobber sammen om tekstene. Vi går utifra et tema. Du har gjerne noe du har lyst til å bruke. Og så er det bare å prøve og feile, til vi kommer fram til noe bra. Men det betyr ikke at vi jobber helt uten rammer bare på intuisjon. Det er viktig å ha en plan for det du skriver.

Er det nok å ha en god tekst?

-I tillegg til at vi jobber mye med tekstene våre, er sceneshowet viktig. Det er ikke bare å stå der og rappe fram teksten, dansen er med på å understreke viktige ting.

P. luV gestikulerer, og vi skjønner hva han mener.

-Du er avhengig av å ha god kontakt med publikum, dersom du skal få fram budskapet ditt.

JENTER ER BESKJEDNE!

Og blant hip-hoperne er det lov for gutter å danse også. Faktisk danser gutta minst like mye som jentene. Er ikke hip-hop kulturen veldig gutte-dominert?

-Det finnes en hel del flinke jenter. Det er bare det at de ofte er litt tilbaketrukket. Gutter bare bestem-

“PETRIFIED BY OTHER RACES SO YOU DREW THE COLORLINE MAYBE IT WOULD HAVE BEEN BETTER IF WE ALL WERE COLORBLIND”

ØST VS. VEST

-Men miljøet er domeneret av folk fra østkanten. Det er ikke så mye gro-bunn på vestkanten for et opprør mot samfunnet. Folk fra øst-kanten ser bedre hva som foregår, fordi de ikke har noe valg. De lever midt oppe i det. En annen ting, er at det er et rimelig streit miljø, ikke så mye øl og dop. Folk kommer på konsert for å høre på musikk og treffe folk, ikke for å drikke.

KJØPER FOR LITE ØL

-Fordi det ikke blir drikk så mye på mange hip-hop arrangementer, er det ingen som gidder å ha et sted hvor det bare går hip-hopere. Det tjener de ikke nok penger på. Blitz er på vei oppover, det har vært mange arrangementer der i det siste. Men vi mangler et sted å være. Det har vært en del konserter på Rockefeller og Sentrum også, og det er en del på fritidsklubber. Men det er ikke nok. Et hus eller et sted som var vårt ville bety utrolig mye positivt for miljøet.

TEKST:KAIA STORVIK HANSEN FOTO:BOTHILD NORDSLETEN

GRRRRRRRL...

YOU WANNA PLAY

Er du ei jente som har lyst til å starte ditt eget band, men føler at du blir trampet over av alle gutterockerne? Det har kommet en hel undergrunnsbevegelse for jenter som deg, jenter som har fått nok. Tusenvis av drittleie jenter som gir patriarkiet et velfortjent spark i balla. Riot Grrrl er starten på en revolusjon - og dere er alle invitert! "...you wanna play?"

Riot Grrrl er en generasjon med aggressive, millitante, forbanna jenter. En generasjon som aldri har hatt noen heltinner eller fått sin historie vist på tv.

Huggy Bear, et av de mest vellykka Riot-banda, har som mål "Turn HIStory into HERstory" og "...destroy the white, male HATERosexual society."

Det hele har foregått i det skjulte. I løpet av de to siste årene har et uoffisielt undergrunnsnettverk etablert seg blant unge jenter, mellom 13 og 25, som er mot gutter og ders kultur. USA og Storbritannia har fått en ny bevegelse organisert gjennom et system av postbokser og små, uavhengige plateselskaper.

Riot Grrrl ønsker å få jenter inn i musikken og kvitte seg med den mannlige, heterosexistiske undertrykkinga. Nettverket er fullt av fanziner, band, ideer og "grrrl-positive energy" og mange jenteband har fått en mulighet de aldri ville hatt uten styrken samholdet gir dem. Bikini Kill, Bratmobile, Heavens To Betsy, Mecca Normal og Huggy Bear er bare noen av de unge, feministiske banda.

ANTI-MEDIA

Pressen og media kan bare leve i

samme verden som Riot-banda som de bitreste fiender. Bikini Kill og Huggy Bear har gitt uttrykk for å være lei av at Riot Grrrl blir framstilt som en trendy mote, og at alt de sier blir vrent og feilsitert. Fordi pressen ettertrykkelig har bevist at de bare er ute etter å herpe et nytt ungdomsopprør, nekter nå alle i bevegelsen å snakke om Riot Grrrl eller hvert enkelt bands politikk.

Huggy Bear fra England har merket den uønska presseomtalen sterkest, etter at de sluttet å snakke med pressen. De har også fått skylda for å ødelegge ungdomsprogrammet "The Word" etter at de hadde spilt en av låtene sine der. Bandmedlemmene og fans ble brutalt kastet ut av studio på direkten, da de høylytt protesterte mot en reportasje med to pornomodeller i samme program.

All kommunikasjon i nettverket skjer nå nesten utelukkende gjennom

fanzinene, de løpeseddellignende, håndskrevne fragmentiske bladene som trykkes opp på kopimaskiner. Derfor har Riot Grrrl Press blitt oppretta for å gratis trykke og distribuere fanziner for jenter over hele verden, slik at kontakten kan opprettholdes. Men hvordan startet det hele?

YOU'RE MY MISS WASHINGTON DC

Våren, 1991. Molly og Allison fra Bratmobile forlot Olympia med retning Washington DC. Med seg hadde de fanzina Girl Germs, full av politiske ideer og strategier de ville bruke for oppnå sine mål. I Washington DC møtte de Jean fra Mecca Normal som svirret rundt med lignende planer i hodet, og i løpet av en natt hadde krigsstrategien et navn - Riot Grrrl! Kathleen fra et annet Olympia-band, Bikini Kill, hadde ideen om å få samla jenter til ukentlige møter. Et-

ter uker med hardt arbeid og planlegging fra idealistiske jenter i Olympia og Washington DC, ble de første møtene organisert. Riot Grrrl var et faktum.

K records, et lite, uavhengig ("indie") plateselskap i Olympia, arrangerte samme året The International Pop Underground Festival. IPU ble en viktig vitaminsprøyte for jenteband, fordi festivalen åpnet med "Girls' Day", hvor bare jenter fikk spille. I Girl Germs ble "Girls' Day" beskrevet som "prdet - that's punk rock dream come true."

Over hele USA var det mengder av sultne jenter. Jenter som ville ta del i opprøret og knuse reglene. Sammen med andre antikapitalistiske band, som Fugazi og Nation of Ulysses, har Riot Grrrl idag hovedkvarter i The Embassy, Washington DC. Utover å være antikapitalister, driver folka i The Embassy en streng antikjøtt, alkohol og dop politikk.

ENGLAND'S DREAMING

Det var bare et tidsspørsmål før ryktene om Riot Grrrl skulle spre seg til Storbritannia. I fjor sommer holdt 3 jenter og 2 gutter en konsert i London i en alternativ platebutikk. Publikum var hovedsakelig utsendt fra diverse plateselskaper for å sjekke ut dette nye, lovende bandet.

De fleste stakk etter første nummer. Huggy Bear ville aldri bli et middelmådig popband i et svært selskaps stall. Bandet leverte et kaos av ustrukturert gitarstøy uten å kunne et eneste grep, mens ei jente skrek ut sine dikt om voldtekt og kvelende forhold over lyden av et trommesett som ble klubbet ihjel. Sammen med noen venner ble en KZ og en EP spilt inn. Britiske undertrykka tenåringsjenter hadde endelig fått en stemme.

I Leeds, London og Bradford samlet jenter seg til møter og grep sjansen mens de hadde den. Et fanzinenettverk, inspirert av USAs Riot Grrrl, ble stablet på beina og på Huggy Bear-konsertene ble band stifta og adresser og fanziner utveksla.

Huggy Bear knuste myten om at man må være hvit, hetero, gutt og kunne akkorder for å spille i band. Mer eller mindre tilfeldig dukket det opp i vinter en rekke jente/punk/alternative/popband som i utgangspunktet ikke

Bildene:

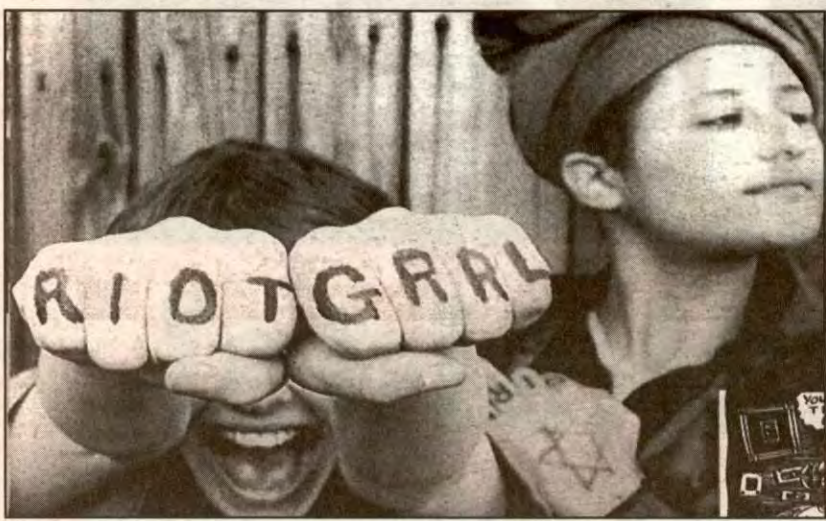
Lengst til venstre: Kathi og Tobi fra Bikini Kill.

I midten: Huggy Bear har som mål: "turn HIStory into HERstory".

Til høyre: Bikini Kill, en av de mange Riot Grrrl-fanzinene.

Alle bildene er tatt fra Melody Maker.

var feminister, men som så at det ble lettere å få kontrakt med indieplateselskaper hvis de var en del av noe større. England hadde fått sin Riot Grrrl, Huggy Nation, noe som ble mer en hva Huggy Bear hadde drømt om i sine fanziner. Woodoo Queens, Mambo Taxi, Lovecraft, Sidi Bou Said og Shampoo har alle en tilknytning til denne scenen, om de vil eller ikke. Bradford har fått sin egen klubb, med øvingslokaler for kvinnelige DJs, musikere og opprørere. Huggy Nations ide vokser og over hele Storbritannia er noe i ferd med å skje.

BLODIG HELG

Rent politisk er Riot Grrrl utskjelt og kritisert for å drive med diskriminering av menn, mannehat og kjønnsapartheid. Jo i Huggy Bear forsvarer seg med: "Man-hating is simply the attitude that most men suck, and they do." Og hun er ikke alene om å forsvarer konserter hvor bare jenter har adgang.

I vår hadde Bikini Kill og Huggy Bear en blodig turne sammen i UK. Flere konserter endte med slåsskamper og voldlige konfrontasjoner fordi bandmedlemmer krevde at gutter som bråka og trakasserte jentene skulle forlate lokalet. Banda var lei av å se jenter bli trampet ned og dyttet bakerst, og oppfordret jenter til å samle seg foran. Flere steder ble bandmedlemmer banka opp av gutter utenfor lokalet. "Et sted kom ei jente opp til meg etter konserten og sa at en mann hadde gnidd pikken sin mot ryggen hennes under hele konserten," sier Jo. Rik på dårlig erfaring med menn blant publikum, arrangerte Huggy Bear, som har to gutter i bandet (riktignok homser), noen "Girls Only" konserter som gikk fredlig for seg. Jentene skulle ihvertfall for en

gangs skyld slippe å bli klemt ned i et hjørne.

I ettertid har flere band kjørt samme opplegget. Likevel har Riot Grrrl i USA fått en del kritikk de tar seriøst. Kritikken går på at alle jentene i bevegelsen, nesten uten unntak, er kunststudenter fra intellektuelle, hvite middelklassefamilier. Grunnen er at bevegelsens ide ble til blant studenter på Olympias Liberal Arts College og de fleste der er fra Olympias store middelklasse. I Storbritannia kommer ikke Riot-jentene fra noen spesiell klasse og miljø, og det meste skjer med svært begrensede midler.

MITT SOVEROM!

"Daddy comes into her room at night. He's got more than talking on his mind." -Bikini Kill.

Mer energifylt og vital en noe annet i musikkbransjen på flere år vil Riot Grrrl/Huggy Nation, inspirert av punk, house og hip hop-jenters "gjør det selv" -ideologi, igjen inspirere andre jenter, forhåpentligvis inn i neste årtusen. Dette er et nettverk spesielt lagd for deg! Begynn på ditt eget soverom, skriv en fanzine, start et band (selv om du ikke kan spille) og kastrer alle som hindrer deg. Gi faen i hva gutta sier!

"You are you, you can do anything you like providing you don't hurt anybody else while doing it. You should be able to do what the fuck you like" - Anne Beverly 1978.

BENJAMIN ALEXANDER HUSEBY

RIOT GRRRL FANZINER/ LESESTOFF

USA

RIOT GRRRL PRESS, PO Box 11002, WDC 20008-0202
GUNK, 16 Lord Stirling Rd., Basking Ridge, NJ 07920

HIT IT OR QUIT IT, Jessicat Hopper, 3238 Bryant Ave #26, Minneapolis, Minnesota

MUDFLAP, 666 Illinois, San Francisco 94107

ACTION TEEN, BIKINI KILL, BITCH NATION, GIRL GERMS, JIGSAW, QUIT WHINING, ROLLER DERBY m.m. skaffes gjennom RIOT GRRRL PRESS eller THE EMBASSY, 3217 19th NW, WDC 20010

UK

GIRLFRENZY, BM Senior, London WC1N 3XX

HER JAZZ, Gabby Lionheart, 36C Princes Rd., Brighton BN2 3R4

LEEDS RIOT GRRRL, Box 14, 52 Call Lane, Leeds LS4 2JH

RIOT GRRRL/STINK BOMB!, Suzie, 64A Mountgrove Rd., London N4

HUGGY NATION ziner/plater skaffes hos WIIIIJA RECORDS, 130 Talbot Rd., London W11 1JA eller

CATCALL RECORDS c/o REVOVER, 22/24 Portland Square, Bristol BS2 8RZ

K RECORDS UK c/o OVERGROUND, Box 148, E.Sussex, BN3 3DQ

QUEERCORE/RIOT GRRRL

NORGE, Solar Sister Superior, Bejamin, Vasskjellvn. 48, 2320 Furnes eller Lille My, Kurv. 7, 0495 Oslo

NB! SEND ALLTID MED EN FRANKERT, SELVADRESSERT KONVOLUTT

ANNET LESESTOFF
RE/SEARCH-ANGRY WOMEN, essensiell Riot-info, 26 Eden Grove, London N7 8EL UK

BLODIG HELG, roman om hevtørste Brighton Bella av Helen Zahavi

DIRTY PLOTTE og andre tegneserier av Julie Doucet og Roberta Gregory.

RIOT GRRRL STØYx10

HUGGY BEAR/BIKINI KILL "Our Troubled Youth/Yeah Yeah Yeah"(Catcall)

HEAVENS TO BETSY/BRATMOBILE "My Secret/Cool Schmoool"(K)

Diverse "There's A Dyke In The Pit"(Harp)

BIKINI KILL "Revolution Girl Style Now"(K)

Diverse "The Embassy Tapes"

Diverse "Kill Rock Stars" og "Stars Kill Rock" (K)

HUGGY BEAR "Her Jazz"(Wiiiija/Catcall)

MECCA NORMAL "Dovetail"(K)

WOODOO QUEENS "Supermodel Superficial"(Too Pure)

Blad! Blad!

CLASS WAR #57,58,59

For å gjøre det klart: Jeg har store politiske uenigheter med Class War Federation. Dette gjelder vold, staten, parlamentarisme, sosialismens historie ... Men jeg må bøye meg i støvet for blekka dems. Tabloiden som skryter av å være Storbritannias mest uregjerlige er fylt opp av informasjon om den britiske klassekampens konkrete utslag. Her er bilder av noen av de 17000 snutene som blir angrepet hvert år, historier om streiker, blokader, nazi-banking, demoer. Og det beste: masse klasse-hat! Den engelske overklassen, som er verdens mest uspiselige og ekle, får gjennomgå på hver side av bladet. Dette er koblet med arbeiderklassestolthet og en ultrarevolusjonær holdning. Uansvarlig og morsomt.

FIGHT THE POWER!

Dette heftet er produsert av infogrupper på Blitz, og handler om den afro-amerikanske frihetskampen. Heftet er hovedsaklig basert på intervjuer med politiske fanger fra MOVE, Black panther Party og Black Liberation Army. Disse tre bevegelsene er presentert i egne artikler. Fra L.A. er det to artikler. En om mye av det som ikke sto i avisene om opptøyene i fjor, og en artikkel der to gjengmedlemmer forteller om seg sjøl og sine meninger. En artikkel handler om undertrykkelsen av politiske fanger og grusomme fengsler. Til slutt er det et intervju med Abdul Alkalimat fra The National Organizing Comitee i USA, som Rød Ungdom har hatt en god del kontakt med. Heftet er nødvendig lesning for alle som vil ha mer informasjon om motstandskampen i USA. Personlig synes jeg det er lagt for mye vekt på fangeintervjuene i forhold til resten av innholdet. Det mangler også en analyse av klasseforholda i USA, og en oppsummering av den uvæpna kampen. Men alt i alt : et flott hefte.

NORGE OG EF STYRKER KONTROLLEN AV MARTE RYSTE OG KAIA STORVIK

Dette heftet må være det beste den revolusjonære bevegelsen i Norge har kommi med på mange år! Heftet handler om hvordan den europeiske herskerklassen ønsker å sikre makta si de kommende åra - gjennom politisamarbeidet TREVI, Vestunionen, flyktningepolitikken, overvåkinga. Spennende og skremmende lesning. Heftet er gjennomsyra av en anti-kapitalistisk, anti-imperialistisk holdning. Noe av det beste med heftet er at det ikke lager et godt/ondt skille mellom Norge og EF, men behandler begge som imperialistland. EF er sjølsagt verre, men... Heftet koster 15 kroner, og kan bestilles fra Rød Ungdom.

"DET ER DEJLIGT Å VÆRE RØD I DANMARK"

EFFEKT #1-93 + #2-93

Effekt er bladet til de danske BZ'erne. Før het det Ravage, som het fingeren før det igjen. Bladet ser ganske pent ut, men har blitt enda litt kjedeligere enn Ravage var. Effekt er prega av lange artikler av vekslende interesse for norske lesere. politisk sett er det på linje med det som står i Smørsyra, for å gi en pekepinn. Svært god dekning av begivenhetene på Nørrebro 18.mai, naturlig nok. Effekt fås i Blitz Bokkafe eller fra Ungdomshuset Jagtvej 69 2200 Kbhvn N Danmark

LIGE VENSTRE #5-93

Lige Venstre (Rett venstre, som i "jøg ga'n en R.V.") er avisa til danske Rød Ungdom, som er en av norske Rød Ungdoms to nydanna danske søsterorganisasjoner. Avisen bærer preg av å bli produsert av en fersk og liten organisasjon. God dekning av dansk ungdoms kamp mot den danske staten - både på offentlige kontorer og Københavns gater. Adressen er: Rød Ungdom Ryesgade 3f 2200 Kbhvn N

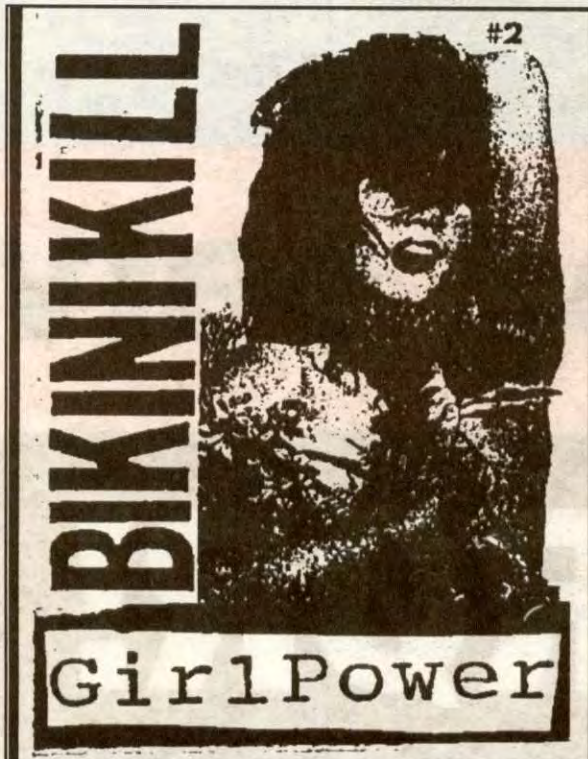
MULDVARPEN - ORGAN FOR UNDERGRAVENDE VIRKSOMHET

Muldvarpen er et slags kombinert intern/ekstern-blad for den andre søsterorganisasjonen vår i Danmark - Rebel. Muldvarpen har skiftende lay-out og format. Et nummer ser ut som en skoleavis, det neste som en hvilken som helst venstresideavis. Personlig synes jeg Muldvarpen er forholdsvis uinteressant, men det er i startgropa og kan lønne seg å følge med på. Adressen er: Rebel Griffenfeldtsgade 41 Kbhvn N

FRIHETEN

Dette er Sannsynligvis Norges dyreste avis til tross for den lave prisen. Fem kroner koster det for en lefse på fire sider som kommer svært uregelmessig. Friheten er avisa til revisjonistpartiet NKP, og har så absolutt sett sine bedre dager. Det må være frustrerende å fylle opp halve avisa med leserinnlegg fra Jan Hårstad og resten med de siste innsamlingsresultatene. Rebell synes det er trist og se på dødskrampene som ikke vil gi seg.

ALLE ANMELDELSER: MAGNUS BERNHARDSEN

Arbeidsløs - men ikke tiltaksløs!

Sysset sett deg selv

GJØR OPPRØR!